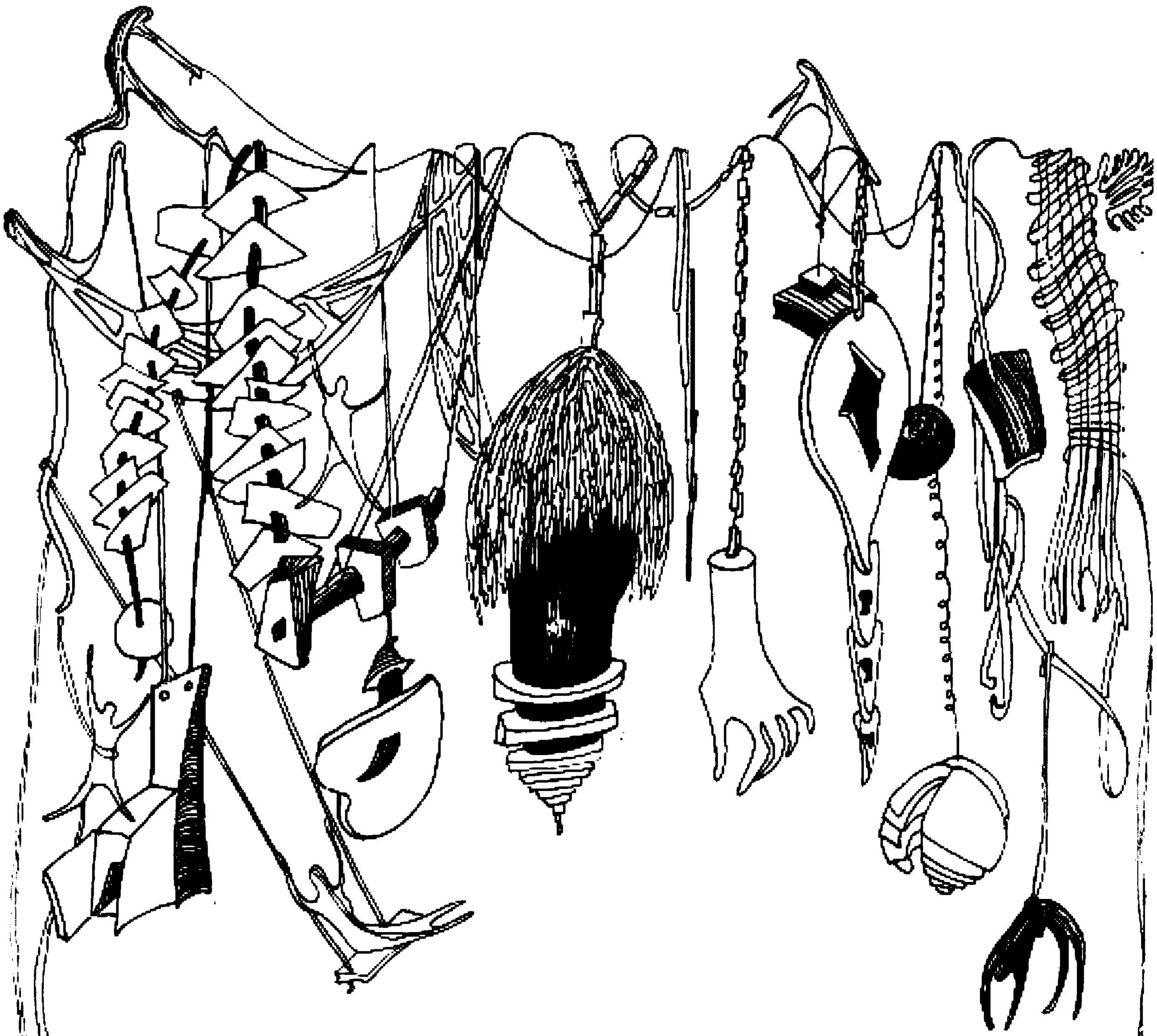

MARIA FÖLDES

CE SCURTĂ E VARA...

comedie lirică în trei acte

ÎN ROMÂNEȘTE DE NINA CASSIAN

www.cimec.ro

PERSONAJELE

Mama — *care se mulţumeşte cu puţin,*
Fata — *care vrea totul,*
Băiatul — *căruia totul îi este indiferent,*
Profesorul — *care duce cu el tot trecutul,*
Mătuşica — *mereu ocupată de buna gospodărire a vieţii,*
Bizarul — *care ştie să se prefacă în apă, ca şi Proteu,*
Chelnerul, Conductorul, Pescarul.

Acţiunea se petrece în zilele noastre, undeva pe malul Mării Negre.

ACTUL ÎNTÎI

Tabloul 1

Scena reprezintă un compartiment de tren. În compartiment: Mama — romancieră, 40 de ani; Mătuşica, mereu ocupată cu buna gospodărire a vieţii; la fereastră, pe coridor, Fata, fiica Mamei, vorbeşte într-una cu Băiatul — căruia totul îi este indiferent. Mai tîrziu, vor intra pe rînd: Profesorul — care-şi duce cu el tot trecutul — şi Bizarul, care nu are asupra lui nimic în afara echipamentului de scafandru.

FATA: Ce gară splendidă!
BĂIATUL: Gară nouă.
MAMA *(către Mătuşica):* Pentru ea toate gările sînt noi. *(Către fată.)* Nu-ţi pui jacheta? Ai să răceşti.
FATA: Din contra, tremur de căldură...
MAMA *(către Mătuşica):* Uite, aşa exagerează. Şi spune nişte inepţii...
FATA: Mamă, te rog, lasă-mă să trăiesc cum vreau eu...
MĂTUŞICA: Cică, la copii funcţionează o glandă în plus, care le trece cînd devin adulţi, şi de aia au atîta energie copiii.
FATA: Hai la vagonul-restaurant. Nu pot să sufăr cînd sînt pusă la disecţie.
BĂIATUL: Nici eu nu pot să sufăr. *(Ies amîndoi.)*
MAMA: Unde s-au dus?
MĂTUŞICA: Trebuie să vadă tot trenul. Cînd eram tînără, luam şi eu foc.
MAMA *(îşi face vînt):* Cît despre asta, nu ne putem plînge nici acum.
PROFESORUL *(intră cu foarte multe bagaje):* Mă scuzaţi... locul meu e aici.
MĂTUŞICA: Aţi putea găsi altul. Ăsta, după cum vedeţi, e ocupat.
PROFESORUL *(arătăgos):* Iată tichetul...
MAMA: Mătuşa voia să spună că-n compartimentele vecine...
PROFESORUL *(fără drept de apel):* Tichetul e tichet. Am să-ncerc să nu vă deranjez.
MĂTUŞICA: Auzi vorbă... De unul singur are bagaje mai multe decît noi toţi împreună. *(Profesorul îşi aranjează ţucrurile.)* Aoleu, nu acolo! Nu vedeţi? Scrie: fragil.
MAMA *(către Profesor, cu un surîs complice):* Borcane!
MĂTUŞICA: Douăzeci pentru sardele, douăzeci pentru vişine. *(Pauză; într-un tîrziu.)* La mare?
PROFESORUL: Hm... da.
MĂTUŞICA: Reumatism?
PROFESORUL *(vag):* Amintiri.

www.cimec.ro

MAMA : După cîte știu, reumatismul se vindecă la mare, dar amintirile, ba.
MĂTUȘICA *(către Profesor, care consultă „Mersul trenurilor")* : Vă descurcați ? *(Nici un răspuns.)* Cel de-a inventat rachetele cosmice e nimic pe lîngă cel care ghicește în „Mersul trenurilor". *(Nici un răspuns.)* Să sperăm că nu mai urcă nimeni.
MAMA : Ce fac copiii ăia ? Au căzut din tren ?
MĂTUȘICA : Nu, că se țin bine unul de altul !

(Trenul trece printr-un tunel. Se face întuneric. Cînd se luminează, în mijlocul compartimentului stă Bizarul, un bărbat cam de 40 de ani, foarte dezinvolt.)

BIZARUL : Îmi dați voie ? *(Urca să pună ceva în portbagaj.)*
MĂTUȘICA : Aoleu ! Nu acolo. Nu vedeți ? Scrie : fragil.
MAMA *(cu un surîs complice)* : Borcanele !
MĂTUȘICA : Douăzeci pentru vișine, douăzeci pentru sardele.
BIZARUL : Faceți și compot ?
MĂTUȘICA *(puțin contrariată)* : Da... Dar nu le deschid pînă la Crăciun.
BIZARUL : Care va să zică, s-a făcut. De Crăciun, sînt invitatul dumneavoastră la compot.
MĂTUȘICA *(contrariată)* : Mă rog... cu plăcere...
PROFESORUL : De fapt, dumneavoastră cînd v-ați urcat ?
BIZARUL : Din mers. La ultima stație, cobor și eu, dar, pînă atunci, urc mereu din mers.
MĂTUȘICA : Pîn' o să vă taie roțile un picior. Am văzut eu odată...
BIZARUL : Trebuie să știi cum să te sui.
PROFESORUL : Unde e locul dumneavoastră ?
BIZARUL : În tren.
PROFESORUL : Dar unde anume ?
BIZARUL : Eu pretutindeni sînt la locul meu. *(Pauză.)* Tot calabalîcul ăsta e al dumitale ?
PROFESORUL *(laconic)* : Da.
BIZARUL : La mare ? *(Nu i se răspunde.)* Vilegiatură ? *(Liniște.)* Repartiție ? *(Liniște.)* Două săptămîni ? Trei ? *(Profesorul arată pe degete : două)* Și, dacă nu sînt indiscret, ce faceți în două săptămîni cu atîtea bagaje ? *(Pipăie bagajele Profesorului.)* Și asta numiți dumneavoastră vilegiatură ?... După miros, aici trebuie să fie merinde. Am ghicit ! *(Liniște).* Dincoace, cărți. Evident, cărți... Și în al patrulea cufăr ?
PROFESORUL *(nervos)* : Rochiile soției mele.
BIZARUL : Vine și doamna ? *(Se plictisește de Profesor ; se uită în cartea pe care o citește Mama.)* Ah, Truman Capote. *(Către Mătușica.)* Închipuiți-vă că acest domn a stat de bunăvoie la Sing-Sing... *(Ironic.)* O cunoaștere mai aprofundată a vieții. În secolul XX nu poți crea ceva de seamă fără să nimerești în închisoare.
CHELNERUL : Bere proaspătă, de la gheață... suc... suc... *(Îl recunoaște pe Bizar.)* Dumneavoastră, domnu' doctor !?
BIZARUL : Eu, măi... Nu te-am mai văzut de-un car de ani. Ce, te-a pus pe liber domnișoara pînă la urmă ?
CHELNERUL : M-a pus, slavă domnului, domnu' doctor.
BIZARUL : Las' că nu-i rău, în zilele noastre e periculos cînd se-ngroașă... gluma. Dă-mi o bere...
CHELNERUL *(șoptind)* : E scumpă a dracului. *(Șoptind.)* E străină, de-aia amară... Dar lăsați, vă-aduc o bere de-a noastră, de la gheață.
BIZARUL : Și două pahare.
CHELNERUL *(privind-o pe Mama)* : Sînteți... cu soția ? V-ați însurat ?
BIZARUL : Încă nu ! Așteptăm berea !
CHELNERUL : Bere proaspătă... bere de la gheață... *(Dispare.)*
MĂTUȘICA : Dumneata ești doctor ?
BIZARUL : Numai pentru chelneri, pentru portari sînt domnu' profesor... La bărbier... tovarășul redactor-șef. *(Mama surîde, apoi se cufundă din nou în lectura ei.)*
CHELNERUL *(revine)* : Poftim, domnu' doctor.
BIZARUL : Mulțumesc. *(Către Mama.)* Doriți ?
MAMA : Mulțumesc, nu. *(Bizarul face un semn chelnerului ; acesta pleacă.)*
BIZARUL : N-are decît patru la sută alcool ; restul e... literatură. *(Pune sticla pe masă, pe servieta Profesorului.)*
PROFESORUL *(sare ca ars, își ia servieta)* : Vă rog...
BIZARUL : Mii de scuze. Fragil ?
PROFESORUL : Cam așa ceva. Notițele mele.
BIZARUL : Pardon.
MĂTUȘICA : Ce notați ?
PROFESORUL : Deocamdată am adunat doar...
MĂTUȘICA : Pentru Trabant ?
PROFESORUL *(furios)* : Nu. Pentru opera vieții mele.
MĂTUȘICA *(nu pare prea emoționată)* : Iar eu pentru mașină.
PROFESORUL : Din ce, mă rog ? Din pensie ?

www.cimec.ro

MĂTUȘICA : Auzi întrebare ! Unde ai mai văzut dumneata mașină din pensie? Să lucreze doi și...
PROFESORUL : Atunci, din ce anume ?
MĂTUȘICA : Mă privește ! Dumneata nu scoți o vorbă, și eu să-mi spun așa... toate intimitățile.
BIZARUL *(urmînd-o pe Mama, care ieșise pe coridor)* : Fumați ?
MAMA : Da. Pipă !
BIZARUL : Serios ?
MAMA : Serios.
BIZARUL : Și George Sand fuma pipă.
MĂTUȘICA : George Sand... Cine e, o cunosc ?
BIZARUL : Prima femeie care a purtat pantaloni. Asta încă n-ar fi nimic, dar... ghinionul ei și-al nostru... scria.
MĂTUȘICA : Am citit doar două cărți scrise de femei.
BIZARUL : „Pe aripile vîntului" și „La rue du chat qui pêche"...
MĂTUȘICA : Da... da... Ele știau să scrie, nu ca scriitoarele de azi.
BIZARUL *(către Mama)* : Pari puțin obosită.
MAMA *(ironică)* : Dumneata, în schimb, ești infatigabil, deși nu mai ești chiar atît de tînăr.
BIZARUL : Mă țin bine. An de an, la mare. *(Cu tîlc.)* Pescuiesc !
MAMA : Și... peștele... se prinde ?
BIZARUL : Da... atenția, duioșia prind grozav la pești.
MAMA : Din păcate, în zilele noastre, foarte puțini pescari își cunosc meseria...

(Intră Fata și Băiatul.)

FATA : Ne-am reîntors !
MAMA : Bine, fetița mea.
BIZARUL : E fata dumitale ?
MAMA : Da.
FATA : E pentru prima dată că mă duc la mare. Mor de curiozitate să văd ce-o să-mi aducă vacanța asta.
BĂIATUL : Să aștepți mereu cîte ceva e un obicei feminin.
FATA : Tot ce se poate. Înseamnă că sînt femeie. În fiecare dimineață mă scol cu gîndul : azi, azi mi se va întîmpla ceva extraordinar. Ceva extraordinar și foarte, foarte frumos. Și pentru vara asta mi-am făcut atîtea proiecte. În primul rînd vreau să cutreier tot litoralul. Am de gînd să fac o excursie cu vaporul. Să văd muzeul arheologic și noile săpături și acvariul. Se zvonește că pe Siutghiol sînt biciclete pe apă. Vreau să merg și la bar. Ai băut vreodată whisky ? Eu da, la revelion. Mi-a dat fratele meu... El e mai mare ca mine cu doi ani. Dumneata cîți ani ai ?
BIZARUL : Ar răspunde nefericitul, dacă i s-ar da voie.
FATA *(uitîndu-se la echipamentul Bizarului)* : Sînteți scafandru ?
BIZARUL : Din cînd în cînd.
FATA : E frumos să fii scafandru !
BIZARUL : Te cred. Prietenul dumitale e licean ?
BĂIATUL : Eu nu te-am întrebat cu ce te ocupi !
BIZARUL : Mi-ar fi și foarte greu să-ți răspund.
FATA : Oricum, eu și mama n-o să stăm într-un singur loc. Vom vedea tot litoralul. Vreau mereu altceva, altceva...
BĂIATUL : Nu zic, și varietatea e necesară. Dar ar fi păcat. Acum, după ce am făcut cunoștință, ar fi fost bine să rămînem împreună.
FATA : De ce să înțepenim într-un singur loc ? Auzi, o chitară ! Probabil, puștii ăia nemți. Închipuie-ți, mamă, e și un hippy printre ei. Mă lași să mă duc pînă acolo ?
MAMA : Dar nu știi nemțește.
BĂIATUL : Știu eu englezește.
FATA *(pretențios)* : Engleza e o limbă de circulație mondială. Zău, mamă !
MAMA : Bine... duceți-vă ! *(Copiii pleacă; Mama, către Bizar, referindu-se și ea la trusa de scafandru.)* N-ai luat nimic altceva cu dumneata ?
BIZARUL : Ba da, chiloții de baie, dar nu ți-i pot arăta acum. Și filozofia mea de viață pe care ți-o voi împărtăși dacă vei merita.
MAMA : Te crezi spiritual ?
CONDUCTORUL *(intră)* : S-a mai urcat cineva ?... *(Cu bucurie.)* Ah, artiștii noștri ! De mult nu v-am mai văzut.
MĂTUȘICA : Dumneata ești artist ?
BIZARUL : Din cînd în cînd, mai ales în tren.
CONDUCTORUL : Vă aduceți aminte cînd am fost în Italia ?
BIZARUL : Cum să nu. *(Intim.)* Bruneta din Torino.
CONDUCTORUL : Nu făcea, domnule artist emerit... nu făcea... Dar acum, nu de mult, la Viena... *(Face un gest de apreciere, apoi arată un stilou ; Bizarul întoarce stiloul cu capul în sus, pe urmă invers și rîd amîndoi.)*
MĂTUȘICA : Ce minune mai e și asta ?
BIZARUL : Stilou strip-tease. Dacă-l țin așa, doamna se îmbracă, dacă-l țin invers, atunci invers...
MĂTUȘICA : Cum nu vă e rușine, oameni în toată firea !
CONDUCTORUL : Cunosc și diplomați care aduc din străinătate astfel de „mi-

www.cimec.ro

nuni". La revedere, domnule artist al poporului... *(Pleacă. Bizarul a șterpelit stiloul și-n locul lui i-a dat pixul său.)*

PROFESORUL *(enervat)*: Ia spune, dumneata în fond cu ce te ocupi?

BIZARUL: Comis-voiajor de stilouri.

MĂTUȘICA *(despachetează niște prăjituri, servindu-l pe Profesor)*: Vă rog, luați!

PROFESORUL: Mersi.

MAMA: Vai, sînt delicioase. Prăjiturile mele ies mereu insipide.

BIZARUL: Ca și romanele dumitale!

MAMA: Le cunoști?

BIZARUL: Cine n-a călătorit cu trenul, cu avionul, cine n-a așteptat ore-ntregi în gări, la bărbieri, la dentist?

MAMA: Pentru un omagiu e prea slab. Pentru o critică, prea tare.

BIZARUL: Apropo, o femeie nu chiar frumoasă — mă 'ierți —, în schimb, atrăgătoare, ca dumneata, cum de și-a găsit tocmai meseria asta nenorocită? Doar nu-ți închipui că ai să descoperi ceva nou în literatură.

MAMA: Să lăsăm literatura, sînt în vacanță...

BIZARUL *(Mătușicăi)*: Dumneavoastră? Mamaia? Eforie-Sud? Nord?...

MĂTUȘICA: Unde e nămol. *(Către Mama)*: Și dumneata?

MAMA: Unde se va simți mai bine fetița.

MĂTUȘICA *(către Bizar)*: Iar dumneata?

BIZARUL: Eu? Într-un cătun mic de pescari. Fără confort. Cîteva case doar, și multă, multă mare... Infinită.

MAMA: Prea dezolant pentru mine. Poate la Doi Mai aș merge cu plăcere.

MĂTUȘICA: Doi mai? Pe vremea mea era la modă zece mai. Apoi a fost întîi mai, și acuma iată-l și pe doi mai! Asta ce mai e?

BIZARUL: Nu e o *dată*, e un sat. Doi-Mai-sur-mer. Știți, cîțiva intelectuali fără un sfanț în buzunar fac acolo pe milionarii plictisiți de confort și dornici de o atmosferă rurală... Dar cătunul meu... e cu totul altceva. N-ați vrea să veniți cu mine?

PROFESORUL: Eu în nici un caz nu pot.

BIZARUL: Păcat.

MĂTUȘICA: Piață are?

BIZARUL: La patruzeci de kilometri.

MĂTUȘICA: Atunci la anul, cînd oi avea Trabantul. Nămol este?

BIZARUL: Nu prea, dar am să vă aduc cu gălețica.

MAMA: Dacă înțeleg bine, ai vrea să te însoțim în satul dumitale.

BIZARUL: Am spus eu asta?

MAMA: De jumătate de oră văd că duci muncă de lămurire cu noi.

BIZARUL: Am avut și eu un moment de slăbiciune, consimțind să-mi tulburați liniștea.

MĂTUȘICA: Nu te supăra, și ce o să mîncăm acolo?

BIZARUL: Pește, vînat.

MĂTUȘICA: Vînaat?

BIZARUL *(cu tîlc, uitîndu-se la Mama)*: Eu în fiecare vară ademenesc cîte o sălbăticiune.

MĂTUȘICA *(mai mult sieși)*: Casă, masă, pe gratis?...

BIZARUL: Casa nu tocmai gratis, dar la pescari e o nimica toată. În schimb, romantismul, romantismul într-adevăr nu costă nimic. *(Către Mama.)* Căsuțe de pescari, cherhana... plimbări solitare pe mal, față-n față cu marea. Ați văzut vreodată marea atunci cînd plaja e pustie? E o mare mult mai comunicativă, mai sinceră, mai intimă.

MAMA: Vorbești despre ea ca despre un om.

BIZARUL: Ca despre o femeie. Ești scriitoare și nu citești poezii?

MAMA: În schimb, îți citesc gîndurile.

BIZARUL: Și ce gînduri am?

MAMA: Să ne abați din drum.

BIZARUL: Cînd pleci la drum, nu știi niciodată unde nimerești.

MAMA: Mai cunoști și alte banalități de genul ăsta?

MĂTUȘICA: Uite, bătrînul a aținit. *(Îl scutură.)* Scoală, să ne facem loc cu toții.

PROFESORUL *(trezit din somn, sare ca ars)*: Însemnările mele?!

BIZARUL: Eu în locul dumitale le-aș fi lăsat acasă.

MĂTUȘICA: La culcare... la culcare...

FATA *(vine cu Băiatul)*: Mamă, mă sicîie să fac matematica.

BIZARUL: Auzi, cică o „sîcîi" cu matematica?! Nu citești statistici? Peste zece-douăzeci de ani, omenirea va fi suprasaturată de monștri tehnici și va plăti cu aur un singur intelectual umanist.

FATA: Sînt umanistă din cap pînă-n picioare. Și, bineînțeles, voi avea un renume mondial.

BĂIATUL: Un renume mondial e binevenit.

PROFESORUL: Orice adolescent vrea să devină un Einstein.

FATA: Un Einstein, sau Eisenstein, mi-e egal, numai să mă cunoască lumea.

BIZARUL: Cîndva, și eu voiam să mă

www.cimec.ro

știe o lume-ntreagă, și iată-mă càrunt, fără să știu eu însumi mare lucru despre lume. *(Către Fată.)* Și ce-ai vrea să te faci? Pariez că actriță!

FATA: Am vrut...

BIZARUL: Ehei, fetițo, dacă toate puștancele care vor să devină o Claudia Cardinale ar reuși..., ce s-ar alege din Claudia Cardinale?

FATA: ...dar curînd mi-am dat seama că sînt urîtă, așa că mă fac regizoare...

BIZARUL: De ce spui asta? Ai mîini foarte frumoase.

FATA: M-am comparat odată cu Miss Europa. Dimensiunile corespund. Dar, din păcate, asta nu ține decît la strand...

BIZARUL *(către Mama)*: Ca o mamă devotată ce ești, fă-i rost de-o vară eternă!

MAMA: Dacă aș putea, crede-mă, mi-aș procura-o întîi mie.

BIZARUL: Și dumneata vrei să-nfuleci din vara asta cu polonicul, ca și fata dumitale?

MAMA: Îmi ajunge și cu lingurița. Cu fericirea, m-am lămurit. Aș vrea, in sfîrșit, o simplă bucurie.

BIZARUL: Și ce ai ales pentru acest sezon?

MAMA: Lenea. E tîrziu. Să ne culcăm. Haidem, copii...

FATA: Zău, mamă...

MAMA: Nici un zău... Ai pălăvrăgit destul...

(Băiatul se face ghem pe bancă, Fata se-ntinde, punîndu-și capul pe genunchii lui. Mama iese pe coridor; Bizarul după ea. Se stinge lumina, arde doar becul mic, albastru.)

FATA *(pretențioasă, către Băiat)*: Să știi... regia e un lucru foarte complex...

BĂIATUL: Te invidiez că te exprimi atît de degajat. *(Subit.)* E lună plină...

MAMA: Spune-le să tacă odată.

BIZARUL: Tocmai acum, cînd au ajuns să se tutuiască? Cine zicea că tinerii de azi sînt imorali? Nu le tace gura o clipă. De mult trebuiau să se sărute.

MAMA: Doar n-or fi așteptînd tunelul?

BIZARUL: Tunel în plin șes? Dumneata faci literatură absurdă?

MAMA: Din păcate, realistă. Nu mai sînt la modă.

BIZARUL: Recunoaște că și dumneata voiai să cucerești lumea cînd ai început să scrii.

MAMA: Ce voiam nu mai țin minte. Un lucru e sigur, continuu să lucrez ca un robot și sînt foarte, foarte obosită. În vara asta am să dorm... și am să încep de pe acum.

BIZARUL: Imposibil. Uite-i cum s-au tolănit. O să stăm aici pînă dimineața. Dacă nu cumva vrei să te sui cu mine-n portbagaj. Mă simt minunat la... înălțime.

MAMA: Sînt două portbagaje.

BIZARUL: Înălțimea e una singură.

FATA *(aproape adormită)*: Dacă vine podul de la Cernavodă, să mă treziți. N-am să supraviețuiesc dacă nu văd podul de la Cernavodă... *(Adoarme; pauză.)*

BIZARUL *(într-un tîrziu)*: E lună plină.

MAMA: Plină, goală, pentru mine înseamnă doar sfîrșitul unei zile de muncă.

BIZARUL: Iar pentru ei, un răsărit. Îi invidiez pe tineri. Îți aduci aminte cum ne tresărea inima cînd vedeam luna plină, sau cînd la concert cotul tău atingea cotul ei... respectiv, al lui... Am devenit complet insensibili, luna înseamnă pentru noi sfîrșitul unei zile de muncă... Ce ne mai face să tresărim? La ce rîvnim? Ce ne-a rămas? Poate doar teama de moarte.

MAMA: Dacă-i așa, cum poți să fii scafandru?

BIZARUL: Trebuie să știu ce e sub apă.

MAMA: Curios program mai ai și dumneata.

BIZARUL: Cum adică?

MAMA: Noaptea impostor, spre dimineață filozof.

BIZARUL: Exagerezi.. Nu mă cunoști. Sînt un biet muritor, a cărui singură pasiune e marea, mai precis fundul mării. Eu pe pămînt nu prea am ce căuta, de aceea umblu sub apă...

MAMA: Și ăsta ți-e rostul vieții?

BIZARUL: Rostul vieții? E cam tîrziu pentru întrebarea asta, doamna mea... Întrebări de genul ăsta se pun la miezul nopții, cel puțin așa e în Dostoievski. Răsare soarele. Trebuie neapărat să-l vedem... Cam ăsta ar fi rostul vieții... Hai la fereastră. Noi nu mai avem timp de irosit, ca ăștia. *(Adresată spre copii; se aude un bubuit.)* Podul de la Cernavodă! S-o trezesc?

MAMA: Las-o, o să mai vadă ca poduri destule!

(Pe fundal dispare luna; răsare soarele.)

— CORTINA —

www.cimec.ro

Tabloul 2

Malul mării, pustiu nisipos. Se apropie: Mama, Fata, Băiatul, Profesorul, Mătușica — toți foarte obosiți de drum. Bizarul îi conduce prin „deșert".

MAMA: Nu mai fac nici un pas. Mi-ajunge, mersi. *(Alintîndu-se.)* Vreau acasă...

BIZARUL: Păcat. Mai avem doar zece pași pînă la casa pescarului. Dacă ai avea răbdare...

MAMA: Răbdare am, dar nu mai am picioare...

PROFESORUL: De mai bine de o oră, ne porți prin deșert. Nu-i nici un drum pe-aici?

BIZARUL: Mai sus e șoseaua, dar șosea vedeți și acasă, nu-i așa? Pe cînd marea!...

MAMA *(își pune jos bagajele, se așază pe ele, își scutură nisipul din pantofi)*: Dacă ne-ai vîrît pînă-n gît în nisip din soopuri turistice, atunci e cu totul altceva...

BIZARUL: Zău. vă rog, nu vă așezați acum. Aproape am ajuns.

MĂTUȘICA: Du-te dumneata înainte, fii bun, și aranjează cazarea; noi te așteptăm aici.

PROFESORUL: Asta e — du-te dumneata înainte și noi te așteptăm.

FATA: Merg și eu cu dumneata.

MAMA: Ba nu mergi nicăieri. Stai aici pînă se-ntoarce sălbaticul ăsta.

BIZARUL: Bine, atunci am plecat singur. Dacă întîrzii, nu vă îngrijorați. La ora asta, pescarul e în larg și nevasta lui... e frumoasă... *(Pleacă.)*

MĂTUȘICA: Omul ăsta mi-e suspect.

PROFESORUL: Și mie-mi dă de bănuit.

MAMA: E puțin escroc, atît.

MĂTUȘICA: Și dacă-i hoț și vine cu o bandă întreagă care năvălește asupra noastră?

BĂIATUL: Nu contează. Doar sînt și bărbați printre noi.

PROFESORUL: Să fim serioși, omul acesta nu e bandit, nici escroc. E pur și simplu puțin nebun.

FATA: Sînteți nedrepți. Omul ăsta e atît de straniu, de interesant, de... bizar.

MAMA *(cu simpatie)*: E o idee... „Bizarul"...

MĂTUȘICA: Bizar, nebizar, ne-a tirit la capătul lumii.

BĂIATUL: Nu e capătul lumii, e numai un hotar... Dincolo începe Bulgaria.

MĂTUȘICA: Nu v-am spus? E un tip suspect.

FATA *(către Băiat)*: Hai să privim natura... Vai, ce frumusețe... A avut dreptate Bizarul, nicăieri pe litoral n-am fi apucat un răsărit ca ăsta!

MĂTUȘICA: De unde știi? Doar ești pentru prima oară la mare.

FATA: Am fost de o mie de ori, în vis. Mamă, pot să mă duc în apă?

MAMA: Du-te, du-te... *(Copiii pleacă.)*

MĂTUȘICA *(arată spre stînga)*: Uite un om. Halo, halo!

PESCARUL *(intră)*: Ziua bună. *(Fără o vorbă ia bagajele.)*

MĂTUȘICA: Nu v-am spus? Sînt o bandă. Ajutor, hoții! Ajutor, săriți... Spune-ne imediat unde sîntem, am fost ademeniți de un nebun, un nebun de legat. *(Se apropie, înnebunită, de pescar, îl prinde de guler, acesta se ferește.)* Ia te uită, o namilă de bărbat, și încă el se ferește de mine, de o bătrînică plăpîndă... Recunoaște!

PESCARUL *(consternat)*: Ce să recunosc?

MAMA: Mătușica e obosită... a călătorit toată noaptea... e surmenată... Un domn foarte simpatic... Bizarul, vreau să zic, domnul doctor... sau domnul redactor... ne-a adus încoace.

PESCARUL: A, domnul căpitan, vreți să ziceți...

MAMA *(către Mătușica)*: Auzi, acuma e căpitan... *(Către Pescar.)* Zicea că ne cazează la un pescar.

PESCARUL: Atunci e bine, că pescarul sînt eu. El m-a trimis să iau geamantanele.

MĂTUȘICA: Te-a trimis... Hai?! Sînteți complici, contrabandiști...

PESCARUL: Și cu ce să facem contrabandă? Poate doar cu delfini. Cît despre domnul căpitan, el e un prieten vechi de-al meu, nu aveți nici o grijă. *(Pornește cu bagajele.)*

FATA *(se înapoiază)*: Noi mai rămînem puțin, mamă. Las' că găsim noi drumul...

MAMA: Rămîi, dar boarfele tale tu ți le cari.

www.cimec.ro

(Pleacă cu toţii. Rămîn în scenă tinerii. Soarele e tot mai strălucitor.)

BĂIATUL : Înoţi foarte bine. Faci sport?

FATA : Am înotat, am făcut scrimă, am jucat volei, dar n-am reflexe destul de bune. Omul ori devine campion mondial, ori se lasă păgubaş, nu-i aşa ?

BĂIATUL : Şi campionii sînt bineveniţi.

FATA : Altceva nu ştii să spui ?

BĂIATUL : Ba da, dacă ne împrietenim... La început sînt întotdeauna puţin stingaci. De fapt, prin natura mea sînt un cinic. Viziunea mea asupra lumii e stilul *beat*, numai în viaţa sufletească mai am reminiscenţe de sentimentalism.

FATA : Nu ştiu ce ai în suflet, dar pe spate, văd că... eşti ars. N-ai să poţi dormi la noapte. Spune, dacă stau zece minute pe spate şi zece pe burtă, în cîte zile mă fac ca şocolata ?

BĂIATUL : În douăsprezece zile ai culoarea dorită.

FATA : Atunci e bine. Vreau să fiu cea mai bronzată fată de la ştrand. Au trecut cinci minute ? *(Băiatul dă negativ din cap ; fata sare subit cu arsă.)* Aoleu, rechini !

BĂIATUL : Fii serioasă, sînt delfini.

FATA : Ai dreptate, înoată exact în stilul delfin.

BĂIATUL : Nu ei îi imită pe înotători, ci invers. Hai, nu mai face pe deşteapta.

FATA : Ziceai că-mi arăţi pescăruşi. N-am văzut niciodată pescăruşi, decît pe cortina Teatrului de Artă din Moscova, cînd au fost în turneu.

BĂIATUL : N-am mai cunoscut o fată ca tine.

FATA : Parcă multe fete ai cunoscut tu, ca să poţi face deosebirea... Pot să mă-ntorc ? Au trecut zece minute ? *(Băiatul face semn afirmativ ; Fata se întoarce, dar se sucşte din nou.)*

BĂIATUL : Stai cuminte pe burtă.

FATA : Dar atunci să-mi spui cînd vin pescăruşii. Dau din aripi ?

BĂIATUL : Nu. Plutesc în aer cu aripile întinse ca avioanele. Dar să nu mă-ntrebi cine de la cine a învăţat să zboare aşa... *(Fata se supără.)* Ei, hai, nu te supăra. *(Subit.)* Ai adus cu tine poze de actori de cinema ?

FATA : Da.

BĂIATUL : Facem schimb ?

FATA : Pe Belmondo îl ai ? Îţi dau pentru el o B.B.

BĂIATUL : Bardot am şi eu cîte vrei, dar duc lipsă de o Massina.

FATA : S-ar putea să am. Dar n-o dau decît pentru actori cu picioare lungi. Ador actorii şi băieţii cu picioare lungi.

BĂIATUL *(se uită jenat la picioarele sale)* : Am un Johnny Halliday cu nişte picioroange... Dar e o fotografie trucată !

FATA : Îl am şi eu. Mama mi l-a cumpărat. Ea îmi face rost de tot ce vreau. De haine, de cărţi, de paşaport... Vezi, m-a adus şi la mare.

BĂIATUL : Ai noroc. Maică-ta îţi face toate poftele ; probabil că ea a avut o copilărie nefericită.

FATA : Copilăria nu poate fi nefericită.

BĂIATUL : S-o crezi tu.

FATA : Poate în Anglia.

BĂIATUL : De unde şi pînă unde tocmai în Anglia ?

FATA : Din Dickens ; acolo sînt atîţia copii obidiţi. Aşa că nu-i de mirare că tocmai acolo s-au înfuriat furioşii.

BĂIATUL : S-ar putea să fiu eu prost, dar tu eşti pentru mine prea deşteaptă... *(Subit.)* Ai citit Monte Cristo ?

FATA : Nu. Am văzut doar filmul.

BĂIATUL : E un film de nota zece, nu-i aşa ?

FATA : Mă rog... dar eu în ultima vreme m-am maturizat. Nu mai citesc basme ca astea... Biblia e dumnezeul meu. Ai citit Biblia ?

BĂIATUL : Nu încă, dar sper s-o văd la cinema...

BIZARUL *(intră şi el, echipat pentru baie)* : Bravo, facerea lumii în superproducţie. Caraghios. *(Către Fată.)* Ei, cum îţi place locul unde te-am adus ?

FATA *(complet vrăjită de tip)* : E fantastic...

BIZARUL : Şi asta încă-i nimic. Să vezi cînd am să te plimb sub apă... De-abia acolo, ai să cunoşti adevăratele miracole. Apoi vom mînca o nemaipomenită ciorbă de peşte.

BĂIATUL *(gelos)* : Peşteee ?! În Deltă am mîncat peşti *(arată)* aşa de mari...

FATA *(puţin afectată)* : Păcat că pe aici nu sînt şi distracţii mondene.

BIZARUL : E deajuns să bat din palme şi vine o barcă cu motor, care te duce unde poftesti.

FATA *(transportată)* : Nu s-ar putea un vapor ?

BIZARUL : Cum să nu... Am sute de vapoare sub comanda mea.

BĂIATUL *(bagă pile)* : Aici nu ancorează nici unul.

FATA *(se uită numai şi numai la Bizar)* : Nu am văzut încă niciodată un far.

www.cimec.ro

BIZARUL : Dacă eşti cuminte, îţi fac rost de unul.
FATA : Vreau şi la bar.
BIZARUL : Te duc chiar mîine. *(Băiatul e din ce în ce mai îmbufnat.)*
FATA : Zău ?
BIZARUL : Zău !
FATA : Fiecare bar are tonomat ?
BIZARUL : Şi tonomat şi orchestră, tot ce vrei... Ai să petreci o vară ca milionarii în Florida sau la Acapulco.
FATA : Dar noi n-avem decît 1700 de lei.
BIZARUL : Milionarul sînt eu.
BĂIATUL : După cît timp pierzi, te cred.
BIZARUL : Şi asta e o bogăţie ! *(Vine Mama ; pune o umbrelă mare de soare în nisip. Profesorul o ajută şi-i aduce şi un şezlong.)*
FATA *(referindu-se la Mamă)* Nu găseşti că e fantastică ? Şi, apropo, seamănă leit cu Massina.
BIZARUL : Seamănă cu o sărmană femeie obosită.
FATA : Dumneata nu ştii cum e.
BIZARUL : Lasă că o să aflu.
FATA : Mama este... comunicativă. Se-mprieteneşte imediat cu toată lumea. O femeie ca ea nu poate avea prejudecăţi stupide, nu-i aşa ?... Dar l-a adorat pe tata. Moartea lui a doborît-o şi nu şi-a revenit pînă azi. Sper că nu vrei să-i faci curte ? Te previn, n-o să-ţi meargă.
BIZARUL : Recunoaşte totuşi că trebuie să-ncerc.
FATA : De ce ?
BIZARUL : Pentru că toţi mă consideraţi bizar, cînd eu de fapt nu sînt decît un simplu funcţionăraş.
FATA : Şi ce funcţie ai ?
BIZARUL : De fapt, nu e o funcţie, ci mai curînd o sarcină de onoare. Am fost însărcinat să le fac oamenilor veri plăcute. *(Pleacă înspre Mama.)*
FATA : Ce cap are Bizarul ăsta !... Nu ţi se pare că seamănă cu Belmondo ?
BĂIATUL : Mai curînd, cu un escroc
FATA : În orice caz, are mai multă fantezie decît tine.
BĂIATUL : Eu vreau să mă fac matematician şi nu seducător de profesie. *(Soarele urcă spre amiază. Bizarul o ia pe Mama de umeri şi-i arată cerul. Şi Băiatul îi arată Fetei cerul.)* Uite, acolo...
FATA : Ce ?
BĂIATUL : Pescăruşi.
FATA *(se uită cu gelozie la Mama şi la Bizarul)* : Şi mama se uită la ei.
BĂIATUL *(gingaş, îi întoarce capul spre cer)* : Lasă-i... au văzut ei pescăruşi destui... *(Amîndoi tinerii pleacă încet ; soarele e la amiază.)*
BIZARUL : Pune ceva pe umeri.
MAMA : Duc şi aşa destule pe umeri.
BIZARUL : Vrei să te arzi cu tot dinadinsul în vara asta.
MAMA : E plăcută căsuţa asta de pescari, dar sîntem cam mulţi.
BIZARUL : Noroc că am domeniul meu.
MAMA : Domeniul dumitale ?
BIZARUL : Un fel de grajd, în curtea unei gospodării agricole. Gospodăria are şi o herghelie de cai. Dimineţile, călăresc. Ce cai, dumnezeule ! Şi apoi plaja, cît vezi cu ochii, nici ţipenie. Acolo, în fine, mă simt şi eu om. Fac plajă în costumul lui Adam. Vrei să-mi faci o vizită ? Ai să vezi ce nebună e vara pe meleagurile acestea.
MAMA : Nebună ? Ia zi, cîţi ani ai dumneata ?
BIZARUL : Două zile ! De cînd am revăzut marea, am renăscut. *(Aşterne la picioarele Mamei un sac plin de „comori" din mare.)* Uite ce ţi-am adus.
MAMA : Ce faci cu ele ?
BIZARUL : Deschid un bazar !
MAMA : Şi cum se numeşte marfa asta ?
BIZARUL : „Comorile mării". Pun pariu că asta e o bucată din corabia argonauţilor. Cu ea au plecat în căutarea lînii de aur.
MAMA : Mai slăbeşte-mă cu legendele.
BIZARUL : Iartă-mă, dar asta s-a întîmplat chiar aici, lîngă Istria. De fapt, n-ar fi fost cazul...
MAMA : Ce anume ?
BIZARUL : Să ducă lîna de aur unei bestii... *(Bucurîndu-se de ceea ce a găsit.)* Uite ciulini.
MAMA : Ia-i de aici.
BIZARUL : E o plantă rară, şi generoasă. Pe vremea cînd au năvălit tătarii, era pîinea omului sărac. Am să-ţi fac din ei nişte mărgele...
MAMA : Mărgele ? !... De unde scoţi toate minunile astea ?
BIZARUL : Iată-le prosternate la picioarele dumitale, ca şi mine de altfel, care sînt eu însumi o minune.
MAMA : N-am remarcat.
BIZARUL : Nu mă mir. De aceea, iubirile pe care le descrii sînt atît de şterse, de cenuşii...
MAMA : Cenuşii ? Mai curînd fără speranţă.

www.cimec.ro

BIZARUL : Cum de nu v-aţi plictisit să lipiţi mereu dragostei epitetul „fără speranţă" !

MAMA : Lasă-mă, te rog, mi-e somn.

BIZARUL : Am impresia că dumneata nu ştii să iubeşti.

MAMA : De ce crezi asta ?

BIZARUL : Pentru că dacă n-ar fi aşa, trebuia să te îndrăgosteşti de mine mortal.

MAMA : Dumneata nu taci o clipă.

BIZARUL : Ba da, cînd am ce asculta. Cunoşti poate o temă mai importantă decît dragostea ?

MAMA : Eu, da. Tinerii, probabil că nu.

BIZARUL : Tinerii nu sînt atît de nebuni să vorbească despre ea : o practică. De altfel, viaţa poate avea trei ţeluri posibile.

MAMA : Fix trei ?

BIZARUL : În viaţă ori faci copii, ori opere nemuritoare, ori realizezi o mare, mare dragoste.

MAMA : Iar dumneata ţi-ai ales un al patrulea ţel. Să treci prin lume aşa, hai-hui, fără nici o răspundere.

BIZARUL : Cum aşa ? Tocmai eu ? ! Păi eu răspund pentru toţi peştii apelor, pentru toate păsările cerului şi, într-o oarecare măsură, chiar şi pentru oameni... şi apoi, desigur... pentru flori.

MAMA : Te iei drept Atlas ?

BIZARUL : Aş ! Sînt mult mai modest. Mă compar de obicei cu Proteu.

MAMA : Într-un fel, ai dreptate. Am observat că te poţi face una cu apa. Vii să facem baie ?

BIZARUL : Imposibil. Doar nu vrei să rişti ca în faţa ochilor dumitale de muritoare să mă prefac în zeu ? !

MAMA : Numai o dată, acum, în mod excepţional.

BIZARUL : Hai, fie... Vino să ne facem una cu...

(O ia de mînă : pleacă amîndoi. Pauză. Apoi vin bătrînii. Soarele se îndreaptă spre apus.)

PROFESORUL : Sînteţi mulţumită de cameră ?

MĂTUŞICA : Da, numai că are muşte. Mîine mă duc la oraş după muscamor.

PROFESORUL : Aşadar, ziua de mîine ţi-o petreci cu cumpărături. Ar trebui să renunţi. Nu vezi ce scurtă e vara ? !

MĂTUŞICA : Mai ales acum, spre toamnă, se tot scurtează zilele.

PROFESORUL : Borcanele dumitale, puteai foarte liniştită să le laşi acasă.

MĂTUŞICA : Eu am familie mare : patru copii, opt nepoţi. Trebuie să am grijă de ei pentru la iarnă. Dar cine vorbeşte ? !... Unul ca dumneata, care-şi cară tot trecutul la băi...

PROFESORUL : Mai ales, însemnările mele. Nu ştiu dacă aţi avut cumva ocazia să auziţi despre activitatea mea ştiinţifică. Mă ocup de efemeride.

MĂTUŞICA : Ce o mai fi şi asta ?

PROFESORUL : Efemera ? O insectă, un fel de libelulă mai ghinionistă.

MĂTUŞICA : Ah, aia care trăieşte o singură zi ?

PROFESORUL : Greşeşti, unele dintre ele trăiesc doar cîteva ore.

MĂTUŞICA : Nu mai spune, că mă-ntristez.

PROFESORUL : Dar dacă stăm să cugetăm la faptul că acele cîteva ore şi le petrec într-un neîncetat zbor nupţial, nu e chiar aşa de trist. Eu, spre exemplu, am trăit două războaie mondiale, o închisoare...

MĂTUŞICA : Înainte sau după ?

PROFESORUL : Voiam, de fapt, să vorbesc despre munca mea ştiinţifică. Eu am *lucrat* atît de mult în viaţa mea, încît nu mi-a mai rămas timp pentru *muncă*, adică pentru munca mea ştiinţifică. Ce-i drept, o serie de lucrări îmi poartă numele. Unele mai mici, altele... două volume mari... Acum, aici, în fine aş dori să mă apuc de volumul al treilea. Cred că locul pe care mi l-a ales domnul acela, Bizarul, e foarte potrivit.

MĂTUŞICA : Probabil că marea nesfîrşită îţi alină durerea pe care ţi-o dă gîndul la cele trecătoare. Poate te ajută şi soţia dumitale, nu-i aşa ? Cînd vine, că doar i-ai adus hainele.

PROFESORUL *(jenat)* : A murit anul trecut, în Deltă. Dar m-am obişnuit... Timp de treizeci şi cinci de ani, am tot plecat împreună. *(Vrînd să schimbe vorba.)* Parcă fusese vorba de nişte ciorbă pescărească.

MĂTUŞICA : Ai dreptate, domnule profesor... pentru noi bătrînii, o supă bună înseamnă foarte mult... *(Ies amîndoi în timp ce apune soarele.)*

— CORTINA —

www.cimec.ro

ACTUL II

Tabloul 1

Decorul reprezintă pridvorul unei case de pescari și curtea ei. În fundal — marea. Soarele, cu o mișcare grotescă, accelerează drumul de la răsărit la apus, înștiințîndu-ne astfel că a mai trecut o zi. Deci, a doua zi, seara.

În curte, Fata și Bizarul.

FATA *(îmbrăcată de seară, către Bizar)*: Oricum, o barcă nu-i un vapor. Dar nu te întrista. Sînt totuși foarte, foarte fericită. De dimineață aștept într-una să se însereze.

BIZARUL: Nu goni timpul din urmă, că nu e bine.

FATA: Plecăm îndată, da?

BIZARUL: Da. Dar pînă atunci, hai să ne jucăm!

FATA: Ai copii?

BIZARUL: Nici măcar nevastă!

FATA: Ai fost însurat vreodată?

BIZARUL: A fost odată, ca niciodată...

FATA: Cum adică?...

BIZARUL: Nu m-a suportat nevasta; zicea că nu sînt normal.

FATA: Niciodată nu știu cînd glumești și cînd vorbești serios.

BIZARUL: Vezi, de asta zicea și ea că nu-s normal. De fapt, sînt o ființă cumplită, căreia ar trebui să-i știi de frică.

FATA: Fii serios, dumneata ești cel mai bun om din lume.

BIZARUL: Și ăsta nu-i un lucru de temut?

FATA: Sincer, cu ce te ocupi dumneata?

BIZARUL: Trăiesc.

FATA: Asta-i o ocupație?

BIZARUL: Nu, o artă. Cei mai mulți oameni nu știu să trăiască. De exemplu, domnul profesor. O viață întreagă a cercetat secretul efemerei și n-a observat, între timp, că tîrăște după sine un întreg trecut de larvă. Viața lui însăși trece ca o singură zi.

FATA: Nu de mult, mi-a murit un coleg de clasă, într-un accident de motocicletă. E îngrozitor să mă gîndesc că n-o să mai intre în clasă, n-o să mestece gumă, n-o să ia patru la matematică. De atunci mi-e și mie frică de moarte. Bine că a venit vacanța.

BIZARUL: Vacanța te apără de moarte?

FATA: Nu. Dar cît ține vacanța, nu mă gîndesc la ea.

BIZARUL: Deci, să nu ne gîndim la ea. Să ne gîndim mai degrabă că, într-o bună zi, oamenii se vor preface în raze.

FATA: Îți bați joc de mine?

BIZARUL: Vorbesc foarte serios. Există o teorie... cică, peste sute de milioane de ani, pămîntul va arde.

FATA: Parcă știam că urma să înghețe.

BIZARUL: Așa a fost vorba, dar acum știința ne propune perspectiva topirii. Cînd se va-ntîmpla asta, care va să zică... va trebui să ne mutăm pe un alt satelit. O să fim prezentați unei mașini electronice. Mașinii i se va spune: cutare arată așa și așa... are părul brun, ochii căprui, îi plac muzica, vinul, femeile... într-un cuvînt, i se va dicta întreaga noastră fișă de cadre... Pe urmă ne vor preface în raze, și ne vor muta pe o planetă mai fericită. Sosind acolo, conform programului, ne vor recompune întocmai cum am fost.

FATA: Și dacă se vor face greșeli?

BIZARUL: Tot ce se poate. Pleci sub formă de pierde-vară adorabil și sosești în chip de ochelarist plicticos. Dar asta n-are importanță, esențial e drumul.

FATA: Care drum?

BIZARUL: Al razei.

FATA: Dumneata crezi într-adevăr în poveștile astea?

BIZARUL: De ce nu? Trebuie să cred în ceva. Toată lumea acceptă fără ezitare ideea că, într-o bună zi, o să ne transformăm în roboți.

MAMA *(apare, o vede pe Fată)*: Ce-i cu tine, în toaletă de gală, de dimineață?

FATA: Ai uitat, mamă? În seara asta mergem la bar.

BIZARUL: E timpul să punem la punct programul.

MAMA *(apatică)*: Ce-i atîta de discutat? Ori mergem azi, ori mergem altă dată.

FATA: Cum altă dată, mamă? Doar pentru azi am comandat barca cu motor. Nu-i așa?

www.cimec.ro

BIZARUL : Ba da !
MAMA : Aha ! Visăm un vapor şi ne mulţumim cu o barcă.
BIZARUL : Nu ţi-am spus eu că adulţii sînt oameni imposibili ? Lasă, o să avem şi vapor. Un vapor uriaş, splendid. De-al dracului, şi tot o să facem rost de unul !
MAMA *(realistă)* : Din cătunul ăsta nu porneşte nici un fel de vapor.
FATA *(insistînd)* : Vom merge noi acolo de unde pornesc. *(Către Bizar.)* Nu-i aşa ?
MAMA : Parcă viaţa te lasă... Să fii mereu acolo de unde pornesc trenuri, avioane, rachete interplanetare... În general, realitatea e mult sub ceea ce-ţi închipui.
BIZARUL : N-o asculta, gîndeşte-te la rază !
MAMA : Ce rază ? Nu te amesteca în educaţia copilului.
BIZARUL : Care copil ? Fata asta e mai înţeleaptă ca dumneata. Cu ea, pot discuta în voie pînă şi despre viaţă şi moarte. Dumneata ce ştii ? Decît să-ngîni într-una : nu pot exista vapoare, nu poate exista o seară frumoasă, nimic n-are voie să existe !
MAMA : În orice caz, lucrurile nu stau cum crede domnişoara.
FATA : Îţi acord cinci minute pentru lecţia de morală. Să auzim deci cum stau de fapt lucrurile.
MAMA : Am să-ţi spun. De azi-dimineaţă trăieşti într-o tensiune permanentă cu gîndul la... marele dezmăţ de seară. *(Către Bizar.)* S-a schimbat de zece ori, şi-a făcut şase coafuri... Pe urmă, după-masă, nu s-a ocupat deloc de nefericitul ăsta de băiat. La ea, de altfel, e un obicei mai vechi.
FATA : Mamă, te rog !
MAMA : Cum îşi găsea un nou prieten, cum îl lăsa baltă pe cel vechi.
FATA : Asta nu-l priveşte pe domnul, mamă !
MAMA *(nervoasă)* : Băiatul ăsta, săracu', s-a îndrăgostit pînă peste urechi.
FATA : E îngrozitor ce spui, mamă. Taci odată !
MAMA : În filme, vede o sumedenie de pornografii, dar cum vine vorba de dragoste, se inhibă brusc. *(Către Fată.)* Ştii tu ce urme lasă o dragoste neîmpărtăşită ?
FATA : De unde ştii tu că nu e împărtăşită ? ! *(Pleacă izbucnind în lacrimi.)*
BIZARUL *(furios)* : Cum poţi să fii atît de lipsită de tact ? Ştii prea bine cum aştepta seara asta... O astfel de stare trebuia cruţată şi onorată.
MAMA : Şi eu am aşteptat multe-n viaţă şi cine mi-a onorat răbdarea ? Nimic nu mi-a răsplătit aşteptarea.
BIZARUL : Şi acum ce vrei ? Să nu le reuşească nici altora ?
MAMA : Te rog să nu-mi zăpăceşti fata. Nu dumneata te-ai chinuit s-o educi, s-o faci om. Om integru, cu picioarele pe pămînt, care ştie că omul e om şi nu... rază ! Şi aşa e destul de exaltată.
BIZARUL : Dumneata eşti anormală ! Să ştii că te dau în judecată. Îţi iau fata şi o adoptez.
MAMA : N-ai decît ! Halal tată vitreg ! Şi acum, unde te duci iar ?
BIZARUL *(solemn)* : Mă duc să mă prefac în apă.
FATA *(vine, scoasă din fire)* : Îţi mulţumesc, mamă ! Îţi mulţumesc că ne-ai făcut de rîs în faţa Bizarului şi pe mine şi pe Băiat. Ai discutat de faţă cu el despre inhibiţiile mele şi despre sentimentele lui cele mai intime. Mersi.
MAMA : Lasă-mă în pace, n-am venit aici să mă enervez, am venit să mă odihnesc.
FATA : Tu ştiai perfect că azi am fost foarte, foarte, foarte fericită. Şi tu...
MAMA : Omul ăsta ţi-a sucit capul cu „hai să trăim", cu „viaţa care ţine numai o zi", cu... cu hedonismul lui desănţat. Nu vezi că e un aiurit, un aventurier, un escroc ?
FATA : Un escroc... E un tip formidabil şi... n-ai observat ? Seamănă leit cu Belmondo.
MAMA : Seamănă cu un năuc, cu un ţicnit, cu asta seamănă ! Oameni ca el trăiesc ca să-ţi ascundă realitatea. Eu te-am crescut ca să...
FATA : Ba nu m-ai crescut deloc. Dimineaţa te duci la redacţie, la cotidiene, la săptămînale, la bilunare şi la anuale. Tot profilul meu moral şi cultural eu mi l-am desenat.
MAMA : Eşti grozavă, n-am ce zice ! În sfîrşit, am venit aici să mă destind...
FATA : Ai venit să-mi strici sărbătoarea.
MAMA : Şi mă rog, ce sărbătoare e azi ?
FATA : Ah, nu mai ţii minte ? Azi urma să ne ia barca cu motor, să mergem la restaurant şi pe urmă la bar. El a spus-o...
MAMA : El, cu e mare ?
FATA : Bizarul, doctorul, căpitanul, cel cu „hai să trăim" !
MAMA : Bine, bine, gata ! Nu s-a întîmplat nimic. Linişteşte-te. Sînt doar obosită, asta-i tot. Iar tu, de azi-dimineaţă, parcă nu eşti în toate minţile.
FATA : Nu-i un motiv să mă faci de... inhibată şi pe Băiat de... îndrăgostit, faţă de un străin.

www.cimec.ro

MAMA : Ai dreptate. Hai, calmează-te, Ai dreptate, nu trebuia... dar știi, m-ar durea realmente ca Băiatul să sufere de pe urma acestei iubiri efemere... de o vară.
FATA : Exagerezi, mamă. Azi nu mai e ca pe vremea ta. Băieții și fetele se îndrăgostesc de mai multe ori.
MAMA : Ni s-a mai întîmplat și nouă, din cînd în cînd.
FATA : Deși e mai frumos să iubești numai o dată, nu-i așa ?
MAMA : Se poate iubi și numai o dată, dar asta e cu totul altceva. Mai bine să tăcem și să ne bucurăm de ultimele raze. Nu vezi ce suav apune soarele ?
FATA *(încă supărată)* : De ce faci descrieri siropoase ?
MAMA : Bravo, poate că ai să mă-nveți și cum să scriu ? !
FATA : Acum nu scriai, vorbeai.
MAMA : Așa e. Nici să vorbesc nu mai știu. Sînt bună de aruncat la coș. Voi, voi le știți pe toate ! Voi sînteți la curent cu tainele cosmosului. Pentru voi, filozofia nu mai are nici un haz ! Matematica se-nvîrtește-n cerc. Hemingway e un taur bătrîn ! Newton, un măr stricat !
FATA : Nu el, teoriile lui sînt în pericol !
MAMA : Nu mă interesează. Eu nu pe el trebuie să-l salvez, ci pe tine. Și după părerea mea, tu... *tu* ești în pericol !
FATA : Dar ce fac ? Duc o viață imorală ?
MAMA : Mai rău, trăiești ca o fată bătrînă, ca un „bas bleu", ești snoabă... N-ai decît ! Clădește castele pe nisip.
FATA : Castelele pe nisip sînt monopolul generației voastre. Hai, nu te supăra. Vii ? Deci, plecăm totuși ! Nu-i așa, mamă ?
MAMA : Mergem, mergem. De fapt, mi s-a urît și mie aici în sălbăticie.
PROFESORUL *(intră cu Mătușica)* : Se apropie o furtună.
FATA : Furtunăăă ? ! Nu se poate.
MAMA : Și ea care, de dimineață, așteaptă această seară.
PROFESORUL : Vă rog, fiți atenți cum se adună pescărușii.
MĂTUȘICA : Vara nu e numai soare.
FATA : Ați uitat ? Astă-seară ieșim în lume. Am comandat o barcă cu motor.
PROFESORUL : Dar nu-i nici o grabă, mai avem zece zile.
FATA : Dacă... dacă se ratează seara asta, n-am să supraviețuiesc.
PROFESORUL : Vai de mine, fetița mea, ce vorbe sînt astea ? Să iau un exemplu : insecta a cărei viață sînt chemat să o cercetez, trăiește doar cîteva ore. Și totuși, nu o dată se-ntîmplă să se nască într-o zi cu ploaie !
FATA : Ah, vă referiți la efemeră ! Mă rog. Eu vorbeam despre ploaie. Nu-i așa că nu vine ?
BIZARUL *(intră)* : Exclus ! Cînd fac eu un program, cum ar putea să plouă ? Toată lumea e gata ? Putem pleca ?
MĂTUȘICA : Vă mulțumesc pentru invitație, dar nu pot merge. Am pregătit peștișorii pentru sardele. Trebuie să-i pun la fiert.
BĂIATUL *(intră)* : Sper că n-am întîrziat.
MAMA : Ce eleganță ! Nu te recunosc !
BĂIATUL : A, dacă mi-ați vedea toalele mele de „Prince de Galles" ! Cînd plecăm ?
FATA *(agitată)* : Peste cîteva minute. Mamă, ești gata ? Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te odată !
MĂTUȘICA : Numai să nu se strice vremea. Reumatismele mele nu prevestesc nimic bun.
BIZARUL : N-o asculta.
FATA *(înseninată)* : Mergem la muzeu și la acvariu.
BIZARUL : Întocmai. De acolo la restaurant, apoi la bar.
FATA : Fantastic, nu-i așa ?
MAMA *(către Bizar)* : Te rog, fii lucid măcar o dată. Uite cum s-a înnourat !
BIZARUL : Iar la miezul nopții, dăm o fugă la mare și facem o baie, pe clar de lună.
FATA : Vai, o să fie mult mai colosal decît în Florida sau la Acapulco !
BIZARUL : Și de acolo, înapoi la bar !
FATA : Ce bun ești cu mine !
BIZARUL : Și asta nu e tot : urmează petrecere pînă-n zori.
BĂIATUL *(gelos)* : Cum o să mai facem plajă a doua zi dacă toată noaptea ne facem de cap ?
BIZARUL : Cu capul mahmur !
FATA : O să fie divin !
BĂIATUL : Ba n-o să fie nimic. Vine furtuna ! *(Marea începe să se agite, se ișcă vînt.)*
FATA : Ce se-ntîmplă ?
BĂIATUL : În caz de furtună, nu vine barca. Resemnează-te. O barcă cu motor are o capacitate prea mică.
FATA : Ca și tine... *(Către Bizar.)* Nu-i așa că o să vină barca ?
BIZARUL *(nesigur)* : Dacă nu, mergem cu autostopul.
MAMA *(enervată)* : Cum îți închipui că o să stau în rochie de seară și pantofi cu tocuri, la marginea șoselei, să aștept o mașină ! *(Cu scîrbă.)* Autostop ! Nu vezi ce nori sînt ? Nici nu mă gîndesc.

BIZARUL : Poate că furtuna trece repede. Dumnezeu iubește puștoaicele.
FATA : Ce facem, mamă ? Nu te pregătești ?
MAMA : Lasă că mergem altă dată. Fii și tu mai... mai adultă.
FATA : Nu vreau să fiu adultă, vreau să merg cu barca... *(Înțelegînd.)* S-a sfîrșit, totul s-a sfîrșit... *(Plînge.)*
MAMA *(către Bizar)* : Ți-am spus că fata asta nu e normală... Și ce dacă nu mergem astăzi ? Mai e timp ! Nu-i nici o tragedie.
FATA : Ba da, e o tragedie. O tragedie cumplită. Hai, mamă, te rog, decide tu.
MAMA : Am hotărît : nu mergem. Fii rezonabilă. Nu vezi că vine ploaia ?
FATA : Nu poate veni, nu poate veni, doar mi-am pus fusta plisată !
BIZARUL : Bine, atunci cine vine, vine : cine nu, rămîne !

(Ploaia începe ; devine torențială. Toți se refugiază pe pridvor, sub acoperiș.)

MAMA : Dumneata ai înnebunit ? Cum o s-o pornim pe o vreme ca asta ?
FATA *(către Băiat)* : Ai auzit : cine vine, vine ; cine nu, rămîne.
BĂIATUL : Mersi, am înțeles aluzia. Pe mine excursia asta nu mă mai interesează. Absolut deloc.
FATA : Într-un cuvînt, ție ți-e indiferent dacă mergem ori ba ?
BĂIATUL : Mie de multă vreme mi-e totul indiferent. *(Pleacă în fugă.)*
BIZARUL : Mie nu. Nu îngădui nimănui să-i strice Fetei petrecerea. Să nu ne așteptați ! *(Fetei.)* Vei avea de toate : muzeu, acvariu, restaurant, bar tonomat, orchestră, dans, baie la miezul nopții ! Plecăm numai noi doi. Vrei ? Nu fi tristă, fetițo, o să răsturnăm lumea, pe cuvîntul meu ! *(O tîrăște după el ; Fata, descumpănită, îl urmează.)*

Întuneric total.

(Cînd se luminează, același decor. Mama se plimbă agitată, în sus și-n jos. Se luminează de ziuă ; răsare soarele, apune luna.)

MĂTUȘICA *(iese din cameră)* : Vai, doamnă dragă, toată noaptea n-ai închis ochii.
MAMA : Da' de unde, m-am sculat doar să văd răsăritul.
MĂTUȘICA : Mie mi-o spui ? Nu te am auzit eu toată noaptea plimbîndu-te-n sus și-n jos pe coridor ? Ce ești așa de neliniștită ? Copila aia e o fată în toată firea.
MAMA *(subit înduioșată)* : Săptămîna viitoare împlinește cincisprezece ani.
MĂTUȘICA : Dacă îmi este permis, sînt doar o femeie simplă, dumneata, știu, ești dintre... Cum le zice ? muncitori, țărani... și cum îi zice la al treilea ? intelectuali. Da, intelectuali. Asta e. Dar mă pricep și eu ; cu copiii, așa stau lucrurile : ori reușești să le dai o bază morală de la început, una care să țină toată viața, ori... dacă te neliniștești de la o zi la alta, înseamnă că... s-a dus dracului toată educația.
MAMA : Nu la asta mă gîndeam.
MĂTUȘICA : Dar la ce ? De ce se neliniștește o mamă în zilele noastre ?

(Pleacă. Se întorc Fata și Bizarul. Sînt discret piliți. Mama nu apucă să intre în odaie și se ascunde.)

FATA : Și crezi că pentru un tînăr, o iubire neîmpărtășită este, realmente, o catastrofă ?
BIZARUL : Nici unui bărbat adult nu-i prea prieste asta.
FATA : Dar în dragoste concesiile sînt necesare sau dăunătoare ?
BIZARUL : Concesiile sînt necesare. Dăunătoare sînt compromisurile.
FATA : Păcat că în zilele noastre nu există iubiri mortale.
BIZARUL : De ce predilecția asta pentru termenii totali ? În ce-l privește pe Băiat, poartă-te frumos cu el.
FATA : Să-l mint ?
BIZARUL : Asta în nici un caz. Caută și tu o soluție acceptabilă, fă-i o vară frumoasă.
FATA *(lovită)* : Dumneata îmi ceri asta ?... Dumneata, mie ?
BIZARUL *(surprins, jenat)* : Dar... dar ce altceva ar putea să-ți ceară un... un... *(A găsit cuvintele.)* Tu nu vezi că am chelie ? *(Pauză.)* Uite, de-abia mijește de ziuă și te și sufoci de căldură.
FATA : Mie mi-e de-a dreptul frig. Dîrdîi.
BIZARUL : Cred că e timpul să mergem la culcare !
MAMA *(de parcă ar fi ieșit acum din casă)* : Ah ! Vagabonzii noștri.
BIZARUL : Ia-ți fata, ți-am readus-o integră.
MAMA : Nu mi-a fost teamă de integritatea ei, ci pentru iluziile ei.

— CORTINA —

www.cimec.ro

Tabloul 2

Scena este aceeași ca în tabloul precedent. Mama, febrilă, se pregătește să plece în oraș. Are o coafură nouă. Fata, apatică, deziluzionată, asistă la pregătiri. Apune soarele, răsare luna.

MAMA *(ținînd cu o mînă capătul rochiei, cu alta un ac și ață)*: Dar zău, prea mi-ai scurtat rochia. Îți bați joc de mine.

FATA: Te prinde foarte bine.

MAMA: Totuși, dau drumul la tiv, nu se cade... mini.

FATA: Ba se cade, dar fă cum vrei.

MAMA: Ce ai, pari tristă?

FATA: Doar obosită.

MAMA: De alaltăieri ai tot dormit... De aproape două zile.

FATA: Și iaca, sînt totuși obosită.

MAMA: De cum ai pus capul pe pernă, ai adormit buștean și nu mi-ai povestit nimic: unde ați fost, ce ați făcut?

FATA: Nimic interesant.

MAMA: Cum așa... Nici nu mi-ai observat coafura.

FATA: Ba da, am observat-o... Îți vine minunat. Ce copilăroasă ești, cum aștepți seara asta...

MAMA *(realmente copilăroasă)*: Da... promite să fie o seară încîntătoare... Și avem un program bogat... Întîi mergem în oraș, la muzeu, la acvariu, de acolo la restaurant, la bar...

FATA *(cinică)*: Și-n zori, barca cu pînze. Știu totul pe de rost.

MAMA: Da... barca...

FATA: O barcă cu pînze nu e un vapor!

MAMA: O să mergem și cu vaporul. Bizarul a promis să...

FATA: Multe mai promite el. E un năuc, un țicnit. Oameni ca el trăiesc pentru a-ți ascunde realitatea.

MAMA: De unde știi tu care e realitatea?

FATA: Realitatea e că sînt frîntă de oboseală. N-am chef de nimic.

MAMA: Să-ți fac o cafea?

FATA: Nu. Sînt intoxicată de cofeină.

MAMA: Ești complet mahmură. Uite-te-n oglindă. Și ce-i cu cocul ăla în capul tău?

FATA: În zori, în barcă, mi-a desfăcut tot părul...

MAMA *(o întrerupe, speriată)*: Cine?

FATA: Vîntul.

MAMA: Aha!

FATA: Ce faci?

MAMA: Îmi fac coc. Așa e prea neserios. Nu ți se pare? Ei... nu-mi povești nimic? Unde-ați fost? Ce-ați văzut?

FATA: Nimic interesant, mamă, crede-mă. Nimic interesant.

MAMA *(își aranjează părul mai sobru)*: E bine așa?

FATA: Da.

MAMA: Cum adică, nimic interesant? Povestește-mi ceva. Vă aștept toată noaptea și n-am nici măcar bucuria de a te auzi povestind, în felul tău, repezit și exaltat: am fost aici, am fost dincolo, mi s-a întîmplat ceva, și altceva, și încă ceva. Altă dată, într-un simplu drum pînă la debit, și ți se întîmplau atîtea că ar fi încăput într-un roman-fluviu.

FATA: Nu mă chinui, mamă. De data asta, crede-mă, nu mi s-a întîmplat nimic... Ia-ți un fular cald sau o jachetă, nu poți să pleci așa. Dimineața e foarte frig.

MAMA: Și cum e barca cu pînze? Crezi că e formidabilă! *(Copilăros.)* Să știi că n-am fost niciodată cu așa ceva. Vezi, de fapt, dintre noi două, tu ești mai în vîrstă: ai trăit lucruri pe care eu încă nu le-am apucat.

FATA: Nici nu știi ce mare adevăr spui. Am trăit atîtea lucruri...

MAMA: Ca, de exemplu?... Și e frumos cu barca în zori?

FATA: Foarte frumos. Cînd s-au ivit zorile, marea era galbenă, galbenă...

MAMA: Îmi place cînd povestești. Spune mai departe. Ai observat că, în ultima vreme, mă sprijin de tine ca și cînd eu aș fi fiica ta? Zici că marea era galbenă... *(Cu nostalgie.)* Cum, chiar galbenă de-a binelea?

FATA *(rece)*: Da, galbenă. *(Pauză.)* Și atunci Bizarul s-a scufundat în apă și nu a mai vrut să iasă la lumină și nu mai ieșea.

MAMA *(indiferentă)*: Dar pînă la urmă a apărut! Asta-i principalul. Dă-mi, te rog, fierul de călcat. Am să desfac tivul. Nu vreau să mă fac de rîs. Și la bar, cum a fost la bar? Unii spun că e minunat. Un program excelent, o orchestră clasa întîi. Atmosferă și voie bună...

FATA: Da, e frumos la bar. Dar... „atmosferă"? N-am observat.

www.cimec.ro

MAMA : În definitiv, ce ai observat ?
FATA : Că a venit la masa noastră un marinar italian, beat turtă, şi m-a invitat la dans.
MAMA : Şi Bizarul ţi-a dat voie ?
FATA *(cu amărăciune)* : De ce să nu-mi fi dat voie ? Iar ăla, cum îţi spuneam, era beat turtă şi-mi sufla în obraz. Şi ţopăiam acolo pe parchet amîndoi, şi lumea rîdea.
MAMA : Şi asta a fost tot barul ?
FATA : Cam aşa. Dar nu te-ntrista, mamă. Poate tu ai să petreci mai bine, mai ales dacă crezi în asta, dacă speri. Ai să petreci bine.
MAMA : De ce „eu" ? De ce nu „noi" ? Doar mergem împreună, sau nu ? *(Mereu preocupată.)* Dar baia pe clar de lună ? *(Imaginîndu-şi-o.)* A fost o feerie, nu-i aşa ?
FATA : N-am făcut nici o baie, mamă. Era furtună. Deşi Bizarul mi-a promis s-o potolească.
MAMA : Ţi-a promis ? Şi n-a reuşit ? Dacă nu ştie nici măcar să potolească o mare, atunci ce ştie ?
FATA : Să facă escrocherii, să-ţi promită vapoare. Să mintă că nu călătoreşti cu autobuzul, ci cu Carul Mare.
MAMA *(admirativ)* : Minte frumos Bizarul.
FATA : Sper că acasă nu vom mai întreţine relaţii cu el. E numai o prietenie trecătoare, de vacanţă.
MAMA : Despre ce vorbeşti ?
FATA : Despre relaţiile mele cu Bizarul.
MAMA : Aha ! *(Pauză lungă.)*
FATA : Nu-ţi dai drumul la tiv, mamă ?
MAMA : Nu.
FATA : Laşi rochia mini ?
MAMA : Nu.
FATA : Atunci ?
MAMA : Nu mă mai duc nicăieri.
FATA : De ce ? Te-ai îmbrăcat atît de frumos !
MAMA : Stăm acasă, şi gata.
FATA : De ce, mamă ?
MAMA : Fiindcă tu eşti obosită moartă, şi... pentru că, în starea în care eşti, nu se poate pleca cu tine.
FATA : Fără mine nu se poate ?
MAMA : Nu. De altfel, mi-a trecut şi pofta.
FATA : Lasă copilăriile. Dacă vrei, în două minute sînt gata. Doar nu vreau să-ţi stric cheful.
MAMA : Ce bună eşti cu mine ! *(O îmbrăţişează ; amîndouă pleacă în cameră.)*
PROFESORUL *(vine cu Mătuşica ; aduc un coş mare cu cartofi)* : Timp de treizeci de ani am trăit împreună. În acest timp, s-a mai întîmplat din cînd în cînd, firește, să mai avem discuţii. Dar furtunile veneau şi treceau ca şi aici. Vreau să subliniez că, şi din vara asta, o să reţin doar pescăruşii. Aşa sînt eu, mă impresionează numai frumosul.
MĂTUŞICA : Eu, ce-i drept, am să-mi amintesc şi de muşte.
PROFESORUL : Cînd ne-am cunoscut, ea era încă la liceu, iar eu un student pîrlit. Mă înscriam cînd la o facultate, cînd la alta. Îmi căutam drumul. Au trecut ani pînă am optat pentru ştiinţele naturale. Aşa sînt eu, lent din fire.
MĂTUŞICA : Am observat. *(Îi face semn să cojească mai repede cartofii.)*
PROFESORUL : Dumneata ştii că pe vremea mea nu era uşor să fii student. Mansarde igrasioase, salam cu piine...
MĂTUŞICA : Şi pe urmă ?...
PROFESORUL : Pe urmă ? A venit primul război mondial, viaţa de soldat... frontul... refugierea... Puţintel prizonierat de război... iar pe urmă mizeria. În '28 m-am însurat. *(Pauză lungă.)* Ştii. draga mea, soţia mea a fost o femeie ca pîinea caldă, numai că ţinea prea mult la bani, dumnezeu s-o ierte. Avea ideea fixă *(rîde înfundat)*, cum s-ar zice azi, un fel de hobby, cum că noi nu putem locui cu chirie, trebuie să avem casa noastră. Pentru că eu sînt cineva !
MĂTUŞICA *(cojind cu zel cartofii)* : Şi mai departe ?
PROFESORUL : Mai departe ?... Cum eram eu nedescurcăreţ, mi-au trebuit douăzeci de ani pînă am avut casa mea. Mi-am vîndut talentul, ce mai încoace-ncolo.
MĂTUŞICA : Şi apoi ?
PROFESORUL : Casa era frumuşică, trei camere, confort, o grădină mică, ţi-era mai mare dragul.
MĂTUŞICA : Şi pînă la urmă ce s-a ales din casă ?
PROFESORUL : Bombardamentul... Şi, cînd să ne refacem din nou, tocmai atunci...
MĂTUŞICA : Bineînţeles, moare dumneaei.
PROFESORUL : Toate astea sînt atît de triste şi de banale, încît se pot prevedea.
MĂTUŞICA : Mereu aşteptăm ceva, dar nimic nu vine la timp... nimeni nu vine la timp... şi cînd vine... e tîrziu.
PROFESORUL : Eu totuşi parcă mai aştept.
MĂTUŞICA : Ce aştepţi ?
PROFESORUL : Vorba poetului : „Un cîntec încăpător — precum — foşnirea mătăsoasă a mărilor cu sare". Încă de

www.cimec.ro

pe cînd eram student, eram preocupat de marea mea temă : efemera. Dar n-am apucat nici pînă azi să-mi scriu opera. Poate de acum încolo.

MĂTUȘICA : Să-ți ajute dumnezeu.

MAMA *(intră din nou, elegantă, însoțită de Fată)* : Ce se întîmplă ? Nu sînteți gata ? Plecăm.

PROFESORUL : Unde plecăm ?

MAMA : În oraș, la muzeu, la acvariu, la restaurant. Baie pe clar de lună, pe urmă bar, și-n zori, barcă cu pînze.

PROFESORUL : E un program cam excesiv pentru mine.

MĂTUȘICA : Iar eu am de spălat. Am un morman de rufe. Duceți-vă voi, nu vă sinchisiți de noi, drăguță.

PROFESORUL : Pe mine, vă rog să mă scuzați, trebuie să mă retrag. Nu mă simt prea bine. *(Iese.)*

MĂTUȘICA : Acum iar o să se necăjească toată noaptea cu manuscrisele și pe urmă o să-l doară inima. E cam șubred bătrînul. *(Fetei.)* Dar tu ? Ai dormit două zile și acum îți arde din nou de petrecere ?

FATA : Mama mă ia cu forța.

MĂTUȘICA : Și ia zi, cum a fost alaltăieri ?

FATA : Am petrecut ce-am petrecut, și spre ziuă m-am întristat.

MĂTUȘICA : Îmi pare rău. I-am spus maică-ti : n-a venit momentul să te-ntristezi spre ziuă. *(Pleacă.)*

MAMA : Ce bine că Bizarul nu a sosit încă ! Voiam să-ți explic ceva.

FATA : Referitor la ce ?

MAMA : Referitor la el. Nu știu cum să-ncep.

FATA : Începe. Restul vine de la sine.

MAMA : Voiam să-ți spun... dar în fond, ce importanță are... Să lăsăm pe altă dată.

FATA : Nu. Acum, dacă ai început...

MAMA : Voiam să spun că Bizarul, Bizarul... *(Subit.)* Tu nu vezi că are chelie ?

FATA *(crispată)* : Asta știam și eu.

MAMA : Foarte bine. Să nu uiți asta. Femeile nu au voie să sară etapele, cum să spun...

FATA *(tot crispată)* : De acord.

MAMA : Adică, vreau să zic, în nici un caz, o femeie nu poate face avansuri, mă-nțelegi ! *(Văzînd surpriza Fetei.)* Să-i vorbești unui bărbat despre dragostea altui bărbat, fie el și un puști, sună ca un fel de provocare. Înțelegi ?

FATA *(cu o grimasă de dezgust)* : Mamă. tu ai tras cu urechea. Ce rușine ! Ce înjositor ! *(Urea să fugă, dar apare Bizarul și o prinde de mînă.)*

BIZARUL : Hop ! Unde fugi ? Mașina ne așteaptă de zece minute în fața cîrciumii.

FATA : Eu... eu n-am să pot merge cu voi.

BIZARUL *(Mamei, imitînd-o pe Fată)* : De ce „ea... ea" nu poate veni ?

MAMA : Pentru că nici eu nu mă duc !

BIZARUL : Spune, dumneata umbli cu prefabricate ? *(Fetei.)* Unde ți-e cavalerul ?

BĂIATUL *(intră într-un suflet ; are la el un buchet de flori)* : Aici sînt ! *(Urea să facă pe grozavul.)* Mi s-a rupt lama de ras... De-aia am întîrziat.

FATA : Eu nu mă duc nicăieri.

BIZARUL : Lasă prostiile.

FATA : Nu dumitale îți spuneam, ci *(accentuat)* cavalerului meu.

BIZARUL : Atunci, n-ai decît să rămîi. Nu voi îngădui nimănui să strice cheful Mamei. Uite ce frumos s-a îmbrăcat. În definitiv, avem un program încărcat: întîi în oraș, la acvariu, la muzeu, apoi baie pe clar de lună, bar...

FATA : Și pe urmă, cu barca. Știu totul pe de rost. Nu Mama, ci dumneata ai programe prefabricate.

BIZARUL *(sincer întristat)* : Ce vină am eu dacă atîtea sînt bucuriile pe care ni le rezervă vara. Haidem !

BĂIATUL *(Fetei)* : Dar... Rămîn cu tine dacă vrei.

FATA : Vreau !

MAMA *(descumpănită, Fetei)* : Atunci, noi ce facem ?...

FATA : Vă duceți. Pe cuvînt de onoare, sînt obosită. Avea dreptate Mătusica. Prea ar fi s-o țin lanț. Și alaltăieri, și astăzi... Eu sînt încă o adolescentă în dezvoltare. Chefurile astea mă obosesc și mă distrug. Ție, o să-ți prindă bine, mamă. Zău, du-te, te rog. Nu mă supăr. Dimpotrivă. Te implor, du-te... pleacă odată. *(Către Bizar.)* Ia-o. te rog.

MAMA : Într-adevăr ? Să mă duc ? Și nu te superi ?

FATA : Nu ! Pe cuvînt de onoare. Mă bucur că te distrezi și tu în aceste... zile trecătoare ale verii.

BIZARUL *(Mamei)* : Ascultă, dacă nici frumoasa expresie „zilele trecătoare" nu te convinge, n-ai decît să stai acasă. Ce-i cu tot teatrul ăsta ? Poate te consideri și dumneata o adolescentă în plină dezvoltare ? Ești gata dezvoltată. Ți-o spun eu. Să mergem odată. De altfel, ți-a dat voie să pleci, eu ți-am dat voie să vii cu mine, ce mai aștepți ? Hai, mașina e și ea „trecătoare".

www.cimec.ro

(O tîrăşte după el, exact ca pe Fată în tabloul anterior.)

MAMA : Ne întoarcem devreme.

BIZARUL : Nici gînd. înainte de zori, să nu ne aşteptaţi. *(Mamei.)* Las-o în sfîrşit să rămînă între patru ochi cu Băiatul.

MAMA : Sînt cam îngrijorată.

BIZARUL : Pentru Băiat ? Şi eu ! *(Pleacă amîndoi ; pauză.)*

FATA *(într-un tîrziu)* : Îţi mulţumesc că ai fost solidar cu mine. N-am să uit asta.

BĂIATUL *(emoţionat)* : Aceste cuvinte ale tale mă fac fericit... *(Revine la tonul normal.)* Şi de fapt, nu regret că n-am plecat.Nici nu te-am văzut bine de-atunci. Cum aţi petrecut ? Am impresia că nu prea grozav, de vreme ce ţi-a pierit pofta.

FATA : Ba nu, a fost foarte... hazos. Am petrecut pînă la leşin.

BĂIATUL *(se aşază pe trepte)* : Povesteşte !

FATA : Dar nu mă-ntrerupi ! Deci, unde eram ? Da... Întîi am pornit spre oraş.

BĂIATUL : Cu autostopul ?

FATA : Cu autostopul.

BĂIATUL : Pe furtună ?

FATA : Dacă mă-ntrerupi, nu-ţi mai povestesc nimic. A fost fantastic. Maşina gonea pe malul mării, şi marea era furioasă. Blestema, înjura, şi-şi schimba culorile... Mai întîi s-a făcut vînătă, apoi roşie... Şi era o ceaţă ! Pur şi simplu te apuca groaza. Cînd am ajuns, eram morţi obosiţi...

BĂIATUL : Din cauza călătoriei cu maşina ?

FATA : Absolut... A fost ceva de groază. Dacă ai fi văzut cum arunca furtuna Trabantul, încoace şi-ncolo !... Deci, cum ţi-am spus, ajungem, dăm peste cap un whisky, firește, într-un restaurant de clasa întîi. Numai cristal... marmoră... oglinzi... Şi ce să vezi, se apropie de masa noastră un splendid căpitan de marină. Un italian. Nu, n-a fost aşa ! Asta s-a-ntîmplat mai pe urmă, la bar... O să revin la acest episod. Unde rămăsesem ?

BĂIATUL : La restaurant.

FATA : Exact. Deci, cum îţi spun... ieşim din restaurant, mai era o oră pînă se deschidea barul... Şi, atunci, am luat un autobuz, ştii tu, autobuzul acela deschis... Şi-mi flutura părul în vînt, rîdeam, rîdeam... E de speriat cît am putut să rîd... Şi cînd am coborît, ne-am aruncat direct în marea furtunoasă.

BĂIATUL *(suprasolicitat de atîtea întîmplări)* : În marea furtunoasă ? Nu la bar ?

FATA : Ba da, la bar fusesem înainte. Am petrecut colosal. Dar dacă mă întrerupi într-una, îmi pierd firul. Unde rămăsesem ?

BĂIATUL : La baia în mare.

FATA : Exact. Pe clar de lună. Ca la Acapulco, ba şi mai şi.

BĂIATUL *(ironic)* : Şi Bizarul îţi cînta din chitară ?

FATA : Dacă mă iei peste picior, nu-ţi mai spun nimic.

BĂIATUL : Bine... bine, nu te supăra.

FATA : Unde rămăsesem ?

BĂIATUL : Baia, pe clar de lună.

FATA : Da. Şi după aia, înapoi la bar. Că ieşisem de acolo fix la miezul nopţii ca să facem baie. Şi, ce să vezi, vine la masa noastră un căpitan *(şoptind)* de pe un vas de război ! Un splendid căpitan de marină. A venit la masa noastră şi, politicos, m-a invitat la dans. Şi dansa... dansa ca un zeu ! Se opriseră toate perechile... şi se uitau la noi...

BĂIATUL : Şi pe urmă ?

FATA : Pe urmă ? În zori, ne-am suit în Carul Mare, da, da... În Carul Mare.

BĂIATUL *(sceptic)* : Poate în autobuzul 1.

FATA : Şi ce-i cu asta ? Ne priveşte ! Bizarul şi cu mine, chiar în autobuzul 1, ne simţim ca în Carul Mare.

BĂIATUL *(pierzîndu-şi cumpătul)* : Evident. Mai ales că golanul ăla te amuţea cu vorbe.

FATA : Care golan ? Te rog să-ţi măsori cuvintele !

BĂIATUL : Aventurierul, ştii tu bine... Şi mai departe ? Aţi venit acasă pe jos, nu-i aşa ?

FATA : Aş, de unde ! Întîi am făcut o plimbare cu barca... Şi abia după aceea am plecat spre casă, şi nu pe jos... „Golanul" mai are el atîţia bani să ia un taxi.

BĂIATUL : Poate a avut. Dar azi pun pariu că a împuşcat cîteva raţe sălbatice şi le-a mîncat cu pene cu tot.

FATA : Ei şi ? Cu ce e mai breaz o raţă domestică, poţi să-mi spui ? Şi cu ce eşti mai breaz tu, cu viziunea asta a ta asupra lumii ? — o viziune de... ramolit ! Du-te acasă, lasă-mă singură.

BĂIATUL : Dacă vrei tu aşa... *(Porneşte încet cu florile în mînă.)*

FATA *(o pufneşte rîsul)* : Stai ! Unde te duci ? Florile, nu mi le-ai adus mie ?

BĂIATUL : Tie ! *(I le aruncă în obraz.)*

FATA *(emoţionată, adună florile şi-l îmbrăţişează)* : Acuma, în fine, ştiu că nu-ţi sînt indiferentă !

www.cimec.ro

(Se așază amîndoi unul lîngă altul, pe prag. Fata își pune capul pe umerii Băiatului. Întuneric general. Cînd se luminează, copiii dorm, pe prispă. Apune luna, răsare soarele. În semiobscuritate se zăresc pe mal silueta Mamei și cea a Bizarului. Mama e discret grizată.)

MAMA : Nu mi-a venit ușor, te rog să mă crezi... dar ți-am vorbit despre toate acestea ca să-nțelegi și dumneata decepția mea...

FATA : Trezește-te, au sosit.

MAMA : Nici eu nu mi-aș fi putut închipui că soțul meu mă-nșeală !

FATA *(speriată)* : Du-te, du-te... nu pe aici, prin grădină.

BĂIATUL : S-a făcut.

(Pleacă în fugă. Fata se retrage în umbră, vrea să intre în casă, dar nu mai poate fără a fi observată.)

MAMA *(în tot timpul tiradei care urmează, are în mînă un pantof pe care și l-a scos încă de la intrarea în scenă. pentru a scutura din el nisipul. Gesticulează astfel, cu pantoful în mînă)* : Cînd am aflat, am vrut să mă mut la mama cu copii cu tot. Am vrut să fiu intransigentă, dar mama zicea că așa e lumea și să nu-mi stric căminul, că pînă la urmă tot pe mine mă vor condamna oamenii... *(Copilăros.)* Și mai zicea să stau cuminte lîngă tatăl copiilor mei... și iacă așa...

BIZARUL : Și dumneata mereu îți scrii autobiografia... În loc să deschizi un nou capitol...

MAMA : Dacă continui, mă duc acasă. *(Se scoală cu pași nesiguri ; Bizarul o așază pe bancă.)*

BIZARUL : De fapt, și eu voiam să mergem acasă.

MAMA : Și unde e casa dumitale ? *(Sughite discret.)*

BIZARUL : În apă, cum ai constatat și dumneata.

MAMA : Cred că pentru astăzi am băut destul...

BIZARUL : Depinde de cine bea. Dumneata habar n-ai să bei. Băutul își are regulile lui.

MAMA : Știi ce ? Măcar o dată, vreau să mă port în afara oricărei reguli... după atîția ani...

BIZARUL : E o confesiune ?

MAMA : Nu mă provoca. M-ai îmbătat dimadins.

BIZARUL *(jignit)* : Mă ierți... poate cu vorbe ! De altfel, acum, dumneata voiai să mă provoci să-ți fac o declarație de dragoste. Bine, ți-o ofer. Iată, nu mi-e rușine să recunosc că m-am îndrăgostit de... de *(fin)* tine. Știu că asta sună prea simplu pentru urechile unei femei savante, care e mîndră de stilul ei popart. La vîrsta noastră...

MAMA : Stai, despre ce vîrstă tot vorbești ?

BIZARUL : În ce mă privește, eu nu am vîrstă. Iar tu, tu nu trebuie să-mi faci mărturisiri.

MAMA : Nu-i nici un secret. În primăvară, am împlinit patruzeci.

BIZARUL : Sîntem același contigent. Pe noi nu ne mai recrutează, rămînem la vatră. Ne-am potrivit de minune, la focul aceleiași vetre.

MAMA *(cu nostalgie)* : Anul ăsta toamna se anunță devreme, totuși nu e un motiv să vorbim despre iarnă într-o zi ca asta, plină de soare.

BIZARUL : Dimpotrivă, consider că trebuie să avem grijă de noi, pentru la iarnă.

MAMA : Vorbești despre noi, ca despre murături.

BIZARUL : Vrei să strici vraja ? Ai un talent deosebit să fii nefericită.

MAMA : Fericire ? !... O viață-ntreagă am știut că fericirea e un substantiv, și atît.

BIZARUL : La șaisprezece ani, era probabil o realitate.

MAMA : Atunci am fost proastă.

BIZARUL : Acuma ești, cînd renunți la plăcerea de a fi iubită.

MAMA *(bîlbîindu-se)* : Cum poate avea cineva o viziune asupra lumii atît de... de... erotico...centrică ?

BIZARUL : Știi tu ceva mai adevărat ? Vino...

MAMA : Nu mă duc.

BIZARUL : Dacă vrei, putem să legalizăm totul. Dacă n-aș fi așa un pierdevară, zău că ți-aș cere mîna.

MAMA : Frumos tată vitreg aș mai aduce în casă.

BIZARUL : Har domnului că în fine mă găsești frumos.

MAMA : Cu mutra dumitale de satir ?

BIZARUL : Acum, mutrele acestea încrîncenate sînt la modă.

MAMA : Nu mutra dumitale mă încurcă... Ci dorul ăsta nesățios de bucurii, sloganul „viața e o singură zi"...

BIZARUL : Și chiar crezi că e compusă din foarte multe ?

MAMA : Și dacă nu e, ce să-i faci ? Să fugim la Rio ? Să prindem carnavalul ?

BIZARUL : De ce nu ? Dacă m-ai asculta, am porni-o.

MAMA : Ia spune, nu găsești că ai o pubertate prelungită ?

BIZARUL : Ar fi frumos să fie așa. *(O îmbrățișează.)*
MAMA : Și dacă apare Fata ?
BIZARUL *(în timp ce o sărută)* : Nu cobi... *(Fata vrea să intre și, fără voia ei, face gălăgie.)*
BIZARUL : Ne-ai deocheat ! A apărut. *(Se desprinde din îmbrățișare.)* Noapte bună... somn ușor...
MAMA *(speriată)* : De cînd ești aici ?
FATA *(speriată și ea)* : Din momentul acesta, mamă.
MAMA : Ți-am spus doar că venim spre dimineață.
FATA : Ba nu, ai spus că veniți devreme. Dar n-are importanță. Crede-mă ! Eu, oricum, mă bucur că vara ți-a adus puțină bucurie.
MAMA *(imitînd-o)* : Tu, tu ai tras cu urechea ! Ce rușine !... Ce înjositor !...
FATA : Nu-i nici o rușine, mamă. Ești încă atît de tînără și frumoasă. Și, tu n-ai provocat lucrurile, ele au venit spre tine... Ce viață ai avut ! Să crești doi copii fără tată, să suporți umilințe, fără nici un sprijin, să muncești pentru noi. Nici n-ai apucat să trăiești. *(Subit.)* Vrei să mă prefac că am o insolație și să plec acasă ? Vrei, mamă ?
MAMA : Cum așa, să te prefaci că ai o insolație ! Am impresia că ai făcut-o realmente !
FATA : Nu e mai bine să mă duc acasă ? Zău că nu mă supăr. Și așa, sînt grozav de obosită. M-a obosit... vara.
MAMA *(îi pune brațul pe umăr, se așază cu ea pe trepte)* : Știi ce, fata mea ? Ia hai să plecăm noi de aici. Noi două, numai noi. Așa cum am vrut, de la început. Ce părere ai ?
FATA : Crezi, mamă ? Sincer, vrei tu asta ?
MAMA : Cum aș putea să fiu nesinceră, cu tine, în clipa de față ? Cu... fata mea, adulta mea fetiță... Hai să mergem noi două în altă parte ! *(Cu falsă voioșie.)* Am dormit destul, m-am odihnit, acum vreau să petrecem. *(Aproape strigînd.)* Mai avem patru zile !
FATA : Să plecăm, mamă, dacă vrei tu. Poate că nu-ți prieste aici. Tu nu ești nici bătrînă ca Profesorul, nici nu ții dietă ca Mătușica. Și ai atîtea rochii frumoase, aici nici n-ai unde să le îmbraci. Hai să mergem într-un loc strălucitor, mamă, unde să poți străluci și tu în această scurtă, foarte scurtă vară !
MAMA : Da... da, să plecăm cît mai repede. *(Pauză lungă.)*
FATA : Dacă spui că întîmplarea cu Bizarul nu e un amor... atunci nu ești sinceră cu mine, mamă !
MAMA : Și totuși nu e un amor. Ăsta-i adevărul.
FATA : Atunci, ce e cu Bizarul ?
MAMA : Bizarul ? !... Bizarul e vara !

Stau amîndouă pe trepte, foarte singuratice, în timp ce se lasă

— CORTINA —

ACTUL III

Tabloul 1

Scena reprezintă o terasă cu treptele ducînd spre mare. Mama și Fata stau amîndouă la o masă. Se înserează. Apune soarele. Răsare luna.

MAMA : Cum te simți aici ?
FATA : În orice caz, e mai plăcut într-un hotel de lux decît în camerele acelea pline de muște.
MAMA : Vezi, prostuțo ! Încă nu s-a terminat vara. Putem s-o luăm de la început, așa cum ne-am dorit.
FATA : Nu mai știu ce ne-am dorit. Dar, de fapt, mi-e indiferent. Mai avem patru zile.
MAMA : Mulți nu apucă să stea nici măcar patru zile la mare.
FATA *(cu nostalgie)* : Marea ? În definitiv, mare era și *acolo*.
MAMA : În schimb, de aici, pleacă vapoare !
FATA : Nu mă mai interesează...
MAMA : Păcat. Eu n-am fost niciodată...
FATA : Bine, dacă ție-ți face plăcere...
MAMA *(cu o volubilitate din ce în ce mai forțată)* : Poate vrei să bei ceva... un whisky ?
FATA : Mersi, nu vreau nimic... M-aș duce să mă culc.

www.cimec.ro

MAMA : Nu-i așa că e frumos aici ?
FATA : Nici sătucul de pescari nu era urît. Și pe urmă, mă obișnuisem cu gașca.
MAMA *(cu un ultim efort)* : Ce avem noi cu ei ? Noi am venit singure, noi două, de dragul nostru. Am încercat și altă formulă, ne-am distrat, iar acum...
FATA : Lasă, or să treacă și zilele astea; nu-ți mai face probleme, mamă.
MAMA : Ești cam ciudată, azi.
FATA : Nu sînt mai ciudată ca altă dată... doar că... a trecut vara.
MAMA : Dacă n-ai energia s-o luăm de la capăt, așa cum am vrut ! Mai avem patru zile...
FATA : Și ce dacă avem ?...
MAMA *(către chelnerul care vine)* : Te rog un whisky pentru domnișoara și pentru mine un suc. *(Către fată.)* Poate te dispune.
FATA : Nu sînt prost dispusă.
MAMA : Ba bine că nu. Poate îți lipsește prietenul.
FATA : Mamă, tu ai observat... ?
MAMA : Ce anume ?
FATA : Ce picioare scurte are ?
MAMA : Cine ?
FATA : Băiatul.
MAMA : Valorile umane nu se măsoară cu metrul.
FATA : El nu-i o valoare umană, el e un băiat, mamă. Am față de el niște sentimente atît de... de... hibride.
MAMA : Mereu folosești niște cuvinte al căror înțeles nici nu-l cunoști. Ai adus și de-acasă o duzină și, aici, ai mai împrumutat cîteva de la țicnitul ăla hedonist.
FATA : De mult voiam să te-ntreb, ce-i aia hedonism ?
MAMA : Îți bați joc de mine ?
FATA : Deloc. Dar cuvintele tale nu ajung pînă la mine.
MAMA : S-a întîmplat ceva irecuperabil ?
FATA : Nu. Numai că ceva... a trecut *(Bea.)*
MAMA : Nu vrei și o felie diplomat, pe lîngă...
FATA : Pe lîngă trecut ? Nu, mersi. Nu mi-a lăsat un gust chiar atît de amar.
MAMA *(disperată)* : Mă gîndeam, uite, pentru că vara încă nu a trecut, și dacă se mai poate repara ceva...
FATA : Ce să se repare ? Doar nu s-a stricat nimic.
MAMA *(aproape strigînd)* : Vrei să ne întoarcem acolo ?
FATA : Experiența mea de viață e atît de mică, dar știu că nu trebuie să te-ntorci acolo de unde ai plecat. Fii puțin mai existențialistă, mamă. *(Pauză.)* Știi tu ce mă doare pe mine, de fapt ? Că n-ai fost sinceră cu mine. Puteai să-mi spui liniștită că tata... că, în fine, lucrurile nu stăteau chiar așa..
MAMA : Și dacă am să-ți spun că totuși lucrurile săteau „*așa*“ ? Ce ai să mai zici ? Află că o căsnicie nu e făcută numai din accidente neplăcute... Cînd unul din soți într-o zi își pierde capul... Căsnicia e un contract. Însuși actul soris se numește contract de căsătorie. Prin el, oamenii se obligă să rămînă alături, în muncă, la greu, la razboi, la evacuare etc. etc. Să meargă alături, să-și crească împreună copiii.
FATA : Predica asta parcă e din ora de dirigenție. De la un maestru al condeiului, mă aștept la altceva.
MAMA *(își pierde cumpătul ; aproape strigînd)* : Eu nu sînt un maestru al condeiului ! Sînt de mult o biată mașină de scris. Da ! Mă doare spatele de atîta bătut la mașină. Și inima, de atîtea intrigi profesionale !
FATA : Care va să zică, tu faci literatură ca un robot ! Fără inspirație !
MAMA : Nu face pe snoaba ! Ce-ți închipui ? Că tu și cu frate-tău mîncați inspirație, dimineața, la prînz și seara ? Și tot inspirația vă permite să vă fîțîiți la cinema, de cinci ori pe săptămînă ? Din inspirație vă îmbrăcați ? Poate, cîndva... am avut și eu iluzia că m-am suit pe Pegas. Dar acum am ajuns eu însămi calul, un cal de povară.
FATA : Nu te agita, mamă. Îmi pare rău că am provocat discuția asta stupidă. Vezi, ți-am stricat toată ziua, o zi atît de senină, fără pic de nor, cum n-au fost decît puține în această scurtă vară. Dar, înțelege-mă. Am simțit nevoia să mă plîng cuiva de tine ; și cui să mă plîng, dacă nu ție ? ! Cu altul, ar însemna să te bîrfesc.
MAMA *(rece)* : Și așa, ți-a venit ideea asta excepțională să te plîngi, de mine, tocmai mie ?
FATA *(inundată de lacrimi)* : Da ! N-ai decît să scrii despre asta ! Merită ! E foarte absurd și foarte modern, mamă !
MAMA *(descumpănită)* : Ce-i cu tine ?
FATA : Eu... eu, nu mai vreau să continuu. M-am săturat, sînt obosită. Au fost prea multe, prea multe... M-a copleșit, m-a ostenit... vara !
MAMA *(o ia de brat și o duce pe trepte)* : Ce vrei sau ce nu vrei ? Nu te înțeleg.
FATA : Nu vreau, nu vreau ca oamenii bătrîni să-și înceapă opera vieții cînd moartea bate la ușă... *(Plîngînd în hohote.)* Nu vreau ca mătușile să nu facă

www.cimec.ro

baie în mare, fiindcă se îndeletnicesc cu o materie moartă, inutilă, care nu servește nimănui. Nu vreau, nu vreau ca oamenii capabili de creație să-și petreaca vara dormind, fiindcă sînt măcinați și epuizați de iarnă. Nu vreau ca savanții să aibă camarazi de război, mamele necazuri, și-n general, vreau ca nimeni să nu aibă, să nu aibă trecut! Înțelegi ce vreau și ce nu vreau eu, mamă? Nu vreau ca dragostea să se transforme în contract, vaporul în barcă cu motor, inspirația în robot, și... și vilegiatura, în refugiu. Eu vreau ca timpul acesta atît de infim care ne-a fost dat, aceste douăsprezece zile, să ne ajungă pentru a realiza ceva frumos, ceva pur, ceva viu, în sfîrșit ceva...

MAMA *(exasperată)*: Să chem un medic?!... Sau să ne-ntoarcem acolo?

FATA: Să ne-ntoarcem acolo?! Să plecăm de aici, altundeva!

MAMA: Unde?

FATA: Chiar așa, unde? Ai dreptate, mamă. N-avem unde să ne ducem.

MAMA *(o îmbrățișează)*: Mai sînt cîteva zile. Poimîine, sărbătorim ziua ta. Eu aș zice să ne întoarcem totuși acolo. Acolo sînt tovarășii noștri de drum. Așa cum sînt ei, unul călătorind cu bagaje multe, altul fără nimic, unul neieșind cît e ziua de lungă din apă, altul neintrînd în ea deloc. Cu ei am pornit, și tot cu ei se cade să sărbătorim ziua ta. Ai să vezi ce frumos o să fie. Vom privi din nou răsăritul soarelui pe mare, și pescărușii. Aici n-am văzut nici un singur răsărit și nici un pescăruș. Aici, căldura e insuportabilă; acolo serile sînt răcoroase, zorile, mîngîietoare. *(Arată spre mare.)* Uite delfini! Și ei tot într-acolo merg; ne arată drumul. Vrei să ne întoarcem?

FATA: Să ne întoarcem, dacă vrei tu.

MAMA: O să facem un chef de pomină. Ai să vezi!

FATA *(antrenată și ea)*: O să dansăm ca la bal, nu-i așa? Știi, toată viața mea m-am visat la bal, într-o sală plină de candelabre, plină de oglinzi, și eu dansînd cadril, cu un coc ca al Natașei Rostova.

MAMA: Și eu care credeam că dumnezeul tău e twistul.

FATA: Twistul nu mai e la modă, mamă!

MAMA: Și cadrilul, da?...

(Sînt sfîșietor de singuratice, amîndouă, exact ca la finele tabloului precedent.)

— CORTINA —

Tabloul 2

Scena reprezintă pridvorul casei de pescari. O masă lungă este pusă și împodobită pentru cina festivă. Apune soarele, răsare luna.

PROFESORUL *(se foiește mereu pe lîngă bătrînă, fără nici un rost, în timp ce ea lucrează de zor)*: Deci, considerați că de data asta n-ar fi indicat să mă refer la efemere? Cum să sune toastul închinat Fetei?

MĂTUȘICA: Milioane de copii împlinesc cincisprezece ani, și nici unul dintre ei nu e tratat cu povești despre efemere, insecte care ani la rînd își tîrăsc viața ca niște larve scîrboase.

PROFESORUL: Dar adevărata lor viață e zborul!

MĂTUȘICA: Ei, uite, despre asta poți să-i vorbești! Pînă una, alta, repară scurtcircuitul. Băiatul s-a dus să aducă lampioanele colorate. Va trebui să le montezi și pe acelea. Tot cu ocazia asta, poți să aduci și ciupercile à la grecque, din pivniță.

PROFESORUL: Mă ierți, dar ceea ce ai preparat dumneata nu se numește „ciuperci à la grecque". Ciuperca grecească e cu totul altceva.

MĂTUȘICA: Aici nu te amesteca. Ciupercile à la grecque sînt opera vieții *mele*. Și astă-seară, aici la masă, opera *mea* va fi servită. Poți să aduci și smîntîna, tot în pivniță o găsești.

PROFESORUL: Iartă-mă, dar am numai două mîini... *(Dă să plece, apoi.)* Vrei, totuși, să fii amabilă și să mă ajuți: despre ce să fie vorba în cuvîntarea mea?

MĂTUȘICA: Îi spui că te bucuri că sîntem împreună din nou, îi urezi fericire, noroc, sănătate.

PROFESORUL *(își notează în carnet „indicațiile" bătrînei; repetă cu voce tare)*: Fericire, noroc, sănătate. Da, cred că așa e foarte just formulat. *(Pleacă.)*

FATA *(își scoate capul pe ușă)*: Tot n-am voie să ies?

MĂTUȘICA: Ba poți, dacă vrei. Pacat că n-au sosit încă lampioanele.

FATA: Vai ce masă splendidă! Fantastică! Mamă, vino să vezi ce masă împărătească a pus Mătușica.

www.cimec.ro

MAMA *(iese și ca. o îmbrățișează ; Mătușicăi)* : Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

MĂTUȘICA : Mîncînd cu poftă ! Dar rețetele nu vi le dau. Nu cred în rețete. Degeaba pune și altul în mîncare ce pun eu, n-are același gust.

BĂIATUL *(vine grăbit)* : Sărut mîna. Am întîrziat puțin. dar umblînd după lampioane, am scăpat mașina.

MĂTUȘICA *(Mamei)* : Hai în bucătărie, să tocăm carnea. *(Iese cu Mama)*

FATA *(uitîndu-se la lampioane)* : Sînt splendide, mulțumesc. *(Îl sărută pe obraz.)* Ca-n filme, la baluri. Dacă știam, îmi făceam coc.

BĂIATUL *(emoționat)* : Nu știu dacă ți-am mai spus, dar... dar îmi pare nespus de bine că v-ați întors.

FATA : Deși petreceam grozav acolo. Dar, știi, sărbătoarea e sărbătoare, se cade s-o petreci între prieteni. Voi cum v-ați distrat în lipsa noastră ? Ați mai văzut pescărușI ? Dar delfini ? A mai făcut ciorbă de pește, pescarul ? Vai, am uitat să-ți spun, înainte de a pleca, o să facem totuși o plimbare cu vaporul. Bizarul a luat bilete de excursie, pentru poimîine. Mergem întîi în oraș, și de acolo, în zori, pornim. Unde e Bizarul ?

BĂIATUL : Pretextul e că s-a dus să cumpere vin, dar de fapt, s-a înfundat în crîșmă și bea de unul singur. *(Aranjează lampioanele.)* Gata ! Acum aprinde-le !

FATA *(le aprinde)* : Mamă ! Mamă, vino să vezi !

PROFESORUL *(intră cu Mătușica, speriat)* : Ce s-a-ntîmplat ?

FATA : S-au aprins luminile. Numai Bizarul mai lipsește.

BIZARUL *(intră ; ascunde la spate două rațe sălbatice)* : Cine-mi duce lipsa ? Nu cumva sărbătorita ?

FATA : Ba da. Arată ce ai acolo !

BIZARUL : Nu te uita. Mai bine uite-te la cer, ți-am comandat cincisprezece pescărușI. Îi vezi ?

FATA : Îi văd, dar sînt mai mulți.

BIZARUL : Cu atît mai mulți ani îți doresc să trăiești. *(O sărută pe frunte.)*

MĂTUȘICA : Totul e gata. Ne putem așeza la masă. Dumneata, acuma-mi aduci rațele ? Cine le mai prepară ?

BIZARUL : Nu permit să le prepare altcineva decît mine. Eu știu cum trebuie făcut sosul vînătoresc.

MĂTUȘICA : Te cred, sălbatic cum esti. cum să nu știi ? Unde-i vinul ?

BIZARUL : O parte. în mine. Restul. în damigene. Le-am pus în fîntînă.

BĂIATUL *(glos)* : Ba eu le-am pus și încă de dimineață. *(Pleacă. aduce vinul, toată lumea se așază la masă.)*

BIZARUL : Cine mîncare și băutură ne-a dat, numele ei fie binecuvîntat. *(O sărută pe Mătușica.)* Trăiască cine are cincisprezece ani ! Trăiască și creatoarea ei !

MAMA : Îți mulțumesc ! *(Șoptind.)* Toastul îl spune profesorul.

BIZARUL : Am înțeles. Am tăcut.

PESCARUL *(intră ; aduce ciorbă de pește)* : Sănătate și voie bună la toată lumea. *(Către Fată.)* La mulți ani !

MAMA : Mulțumim.

FATA : Eu... eu într-adevăr... nu găsesc cuvinte. *(Îl sărută pe pescar ; o ridică în brațe.)*

PESCARUL : Așa înaltă să-mi crești.

PROFESORUL : Ești foarte amabil... Te rog, ia loc în mijlocul nostru.

PESCARUL : Mulțumesc, eu m-am plictisit de pește.

BĂIATUL : Dar de țuică sper că nu. *(Îl servește.)*

MĂTUȘICA : Dar mîncarea gătită de mine sper că ai s-o guști ? !

PESCARUL : Cînd beau, nu pot mînca.

MĂTUȘICA : Atunci, nu bea încă.

PESCARUL : Am și început. *(Se așază pe trepte.)*

BIZARUL : Muzica !

FATA *(deschide radioul portativ)* : Adamo... îl ador.

BĂIATUL : În ce mă privește, Ritta Pavone e amorul meu.

PROFESORUL *(ascultînd atent melodia)* : Asta nu e o melodie modernă, e o cantonetă veche, nu găsești ? *(Către Mătușica.)* Cînd spun toastul ?

MĂTUȘICA : Las' că-ți spun eu... luați ciuperci à la grecque.

MAMA *(mănîncă din ciuperci)* E un adevărat poem. Poftiți. *(Mănîncă.)*

BIZARUL : Ce-i, tinerețe ? Nu se dansează ?

BĂIATUL : Pe asta nu se poate !

MAMA : O să vină altceva, și atunci dansăm și noi. *(Către Bizar.)* Nu-i așa ? *(O nouă melodie la radio ; toți patru dansează.)*

MĂTUȘICA : E Charleston, așta trebuie dansat așa...

(Îl invită pe bătrîn, toate trei bercheile dansează în stilul vîrstei lor : Mama și Bizarul puțin strînși laolaltă — parodizat ; Mătușica cu vervă, tinerii cu gesturi moderne.)

FATA : Vai ce frumoasă-i ziua mea ! Nimeni, niciînd, n-a fost așa de frumos sărbătorit la mare.

www.cimec.ro

PROFESORUL *(se ridică pentru toast)*: A trecut vara... au trecut cele mai frumoase zile ale ei...

MĂTUȘICA: Mai slăbește-o cu lucrurile trecătoare.

BIZARUL *(către Mătușica)*: Trece-i-o și dumneata cu vederea. *(Către Profesor.)* Poftim, vorbiți despre fluturii dumneavoastră.

PROFESORUL: Zău? Îmi dați voie, măcar cîteva cuvinte? Vă sînt dator cu o confesiune. Am început munca.

MĂTUȘICA: Volumul trei, sau patru?

PROFESORUL: De fapt... acum că ne-am apropiat atît de mult unii de alții, ar fi cazul să... V-aș povesti, dacă nu vă plictisesc... Efemera... *(Jenat, se uită la bătrînă).* Sau mai curînd despre mine?... Am trăit două războaie, o închisoare...

BIZARUL: Degeaba mă fixați, am devenit mai înțelept: nu mai pun întrebări.

PROFESORUL: Mi-a fost rușine să recunosc, dar în seara asta dați-mi voie... N-am semnat cu modestul meu nume nici un fel de lucrare științifică... N-am scris nici volumul unu, nici volumul doi... Dar nu vă-ntristați. Pentru că aici, la mare, am început să scriu. Și cînd lucrez mă simt atît de tînăr... atît de tînăr... Efemera... Poate s-a lăsat așteptată o vreme atît de lungă pentru că așa e natura ei. Să se chinuie, e în faza teribilă de larvă, sperînd într-o singură zi, sau doar în cîteva ore de zbor... În privința asta, seamănă cu noi, oamenii... Nu-i așa?

MĂTUȘICA: E foarte frumoasă cuvîntarea!

PROFESORUL: A trecut vara, vara mea în orice caz e spre sfîrșite... *(Către tineri.)* A voastră de-abia începe... Petreceți deci în bucurie și-n fericire acei cîțiva ani care vă mai așteaptă... Ca efemera-n zborul ei...

MĂTUȘICA: A început-o cu fluturii și acum se dă la noi...

PROFESORUL: Aveți dreptate: nici eu nu-nțeleg de ce vă întristez într-o seară atît de frumoasă. *(Pauză.)*

MAMA: Găsește ceva care să ne consoleze.

MĂTUȘICA: Spune odată toastul, ce aștepți?

PROFESORUL: Desigur, desigur... Cu ocazia aniversării tale, îți doresc o viață frumoasă, omenească... Sănătate, noroc... și ce mai era?...

BIZARUL: Asta e tot... credeți-mă, e totul... Tot ce s-ar spune în plus ar complica inutil lucrurile. Trăiască oratorul...

PROFESORUL: Și acum, pentru a termina frumos serata noastră... *(Îi vine rău, cade pe scaun.)*

MĂTUȘICA: Dumnezeule, apă... un doctor...

PESCARUL *(către Băiat)*: Fugi repede la cîrciumă și telefonează după doctor.

BĂIATUL: Am și plecat. *(Bizarul, Pescarul și Fata îl duc pe Profesor în cameră.)*

MĂTUȘICA: Ieri, a avut o criză trecătoare. Dar m-a pus să jur că n-am să vă spun nimic, nu cumva să vă strice sărbătoarea.

MAMA: Și acum ce se va întîmpla? *(Pleacă cu Mătușica.)*

FATA *(intră, stă un moment singură lîngă masa pusă; către Băiatul care vine)*: Știam eu, simțeam eu că se va-ntîmpla ceva. Și iată... s-a zis cu cina festivă, s-a zis cu bucuria, cu fericirea... n-a mai rămas nimic. Și nici opera cea mare nu va fi scrisă...

BĂIATUL: Poate nu apucă nici dimineața. *(Intră în cameră.)*

FATA *(plînge)*: S-a sfîrșit... totul s-a sfîrșit. Nimic nu e cum voiam, cum visam... nimic! *(Mama și Mătușica revin.)*

MAMA *(se așază, tristă)*: Nimic... Și mîine plecăm. Îl vom duce frumos acasă... Resemnează-te...

MĂTUȘICA: A rămas toată mîncarea, friptura... salata, prăjitura... n-are cine să le mănînce.

MAMA: Lăsați, o să vă duceți acasă, aveți sardelele și compoturile, o să aibă cine să le mănînce, și încă cu poftă.

MĂTUȘICA: Cine, draga mea? *(Stupoare.)* Eu n-am pe nimeni. E un mare secret: m-au părăsit copiii. Așa ceva nu se spune la străini, dar față de voi, dragele mele, nu mă mai simt străină. Unul dintre băieții mei e într-un capăt al țării; altul, într-altul... Pe cel mare l-am făcut inginer, scrie rar și nu dă niciodată pe acasă. De ani de zile, sapă tunele. Tot e mai bine. Alții își sapă colegii, nu-i așa? Totuși, i-am dat o meserie frumoasă. Numărul locomotivelor e în continuă creștere — spun ziarele... Celălalt? Parcă m-ar fi uitat cu totul. Nici nu-mi mai scrie. Noră-mea îl ațîță împotriva mea. O singură dată a fost acasă în șase ani, o singură dată, și atunci fiindcă îl durea urechea, și și-a adus aminte că-n copilărie îl vindecam cu sare fierbinte... L-am vindecat și acum... Apoi iar nu mi-a mai scris... și nici nepoții nu mi-i trimite niciodată...

MAMA: Care va să zică, o familie numeroasă, și... și sardelele și vișinele...?

www.cimec.ro

MĂTUȘICA : Dacă se îmbolnăvește unul, poate tot vine pe acasă... Și dacă nu... De aia îmi trebuie Trabantul... Am să mă duc eu la ei. Bătrînii, cînd sînt săraci, nimeni n-are nevoie de ei... Dar dacă sosesc cu mașina, e altceva... e cu totul, cu totul altceva... *(Bizarul vine și el din cameră cu Băiatul.)*

BIZARUL : A adormit bătrînul.

MAMA : Ce vară nenorocită...

BIZARUL : Nu fi tristă. Acum, decepțiile verii sînt încă foarte proaspete. Dar o să vină toamna și iarna... Lungile seri de iarnă... O să ne amintim de vara asta. Și el o să-și amintească... dacă va supraviețui... Ai să vezi, așa o să fie ! Dumitale ți se va părea că n-ai trăit niciodată o vară atît de încîntătoare, că cerul n-a fost niciodată înnourat, că marea era de azur, iar oamenii, nespus de buni. În amintire. poate chiar eu am să-ți apar mai frumos. Ai să-mi uiți mutra de răufăcător, și-n locul ei ai să vezi un bărbat... atît... Un bărbat, de altfel, foarte asemănător cu ceilalți bărbați...

MAMA : Totuși, cu o mică, mică deosebire.

BIZARUL : Care anume ?

MAMA : Că știa să se prefacă în aer, în soare, în vînt și în apă !

MĂTUȘICA : Măcar mi-am realizat programul : douăzeci de borcane de sardele, douăzeci de vișine.

BIZARUL : Nu uitați că sînt invitatul dumneavoastră la compot.

MĂTUȘICA : Nu-l deschid decît la Crăciun....

BIZARUL : Aș adăuga că-mi place grozav ficatul de gîscă.

MĂTUȘICA : Gîscă de anul nou ?... Ne îngropăm norocul.

MAMA : Terminați odată, doar n-eți fi vrînd să ne petrecem ultima oră cu astfel de...

BIZARUL : Ultima oră — doar nu sîntem condamnați la moarte.

MAMA : Am pierdut și ultimele două zile.

MĂTUȘICA : Și ce frumos începuse ! Vă aduceți aminte ? Drumul cu trenul ! Și fetița ! Ce tăcută stătea la fereastră, nu-i așa ? Era atît de timidă...

BIZARUL : Da, parcă-mi aduc aminte...

FATA *(lingînd o înghețată)* : Dar de bar, de bar îți aduci aminte ? Încăperea aia fantastică, plină de oglinzi ! Și ce chef am tras, ce chef ! Și cînd a venit să mă invite la dans splendidul căpitan italian, mai ții minte ? Și toată lumea ne admira cînd dansam...

BIZARUL : Da, parcă...

MAMA : Da, erau frumoase acele răsărituri caste, solemne ! Am să mi le amintesc cît voi trăi.

MĂTUȘICA *(care de fapt n-a intrat niciodată în mare)* : Și apa aceea caldă și lină a mării... Ce fericire !

BIZARUL *(cu un surîs îngăduitor, uitîndu-se la Mama)* : Da... Mai ales apa !

FATA : În definitiv, nu-i mare pagubă că n-am apucat să mergem cu vaporul ! Barca cu pînze e excelentă. Chiar mai bună decît vaporul. Ții minte ? Cum mergea pe apă, cum aluneca... Și malul, cum se depărta mereu. Și marea era galbenă, galbenă... galbenă... Iar dumneata te scufundaseși sub apă și nu voiai să mai ieși la suprafață, nu voiai să mai vii. Eu rîdeam, rîdeam, ții minte cît am rîs atunci cînd n-ai mai vrut să ieși la lumină ? *(Privește către mare.)* Ce-i acolo ?

(Apare un mare vas, împodobit ; chiar dacă întregul decor al piesei este doar stilizat, acest vapor trebuie să fie unul real, trebuie să pară aievea.)

BIZARUL : Vaporul. A sosit cam tîrziu, totuși a sosit.

FATA *(cu regret sincer)* : N-a venit după noi. Iată-l, se îndepărtează.

BIZARUL : Pun pariu că-l ajung din urmă. *(Fuge în jos, pe trepte, spre mare.)*

MAMA : Ai înnebunit ?

BIZARUL *(oprindu-se o clipă)* : Trebuie să ajung din urmă vaporul. Trebuie să-l aduc înapoi, altfel fiica dumitale o să pretindă că vara asta a decepționat-o.

BĂIATUL : Din contra, niciodată n-a trăit o vară așa de frumoasă. *(O ia de umeri, sugerînd că ei ar constitui o pereche.)* Nu-i așa ?

FATA *(cu nostalgie)* : Da, a fost o vară de neuitat.

MAMA *(către Bizar)* : Unde te duci, de fapt ? Îți bați joc de noi ?

BIZARUL : Cum aș putea să-mi bat joc ! E vorba doar de un vapor pe care l-am așteptat o vară întreagă ! *(Fuge pe mal.)*

MĂTUȘICA : Dar, domnule, ce faci ? Săriți ! Uitați-vă, a intrat în mare.

BĂIATUL : S-a scufundat.

MĂTUȘICA : Asta nu e o glumă. Nu se mai întoarce. Trebuie să anunțăm Salvamarul.

MAMA : Și ce anume să-i anunțăm ? Ne-a spus doar că vrea să ajungă din urmă vaporul.

FATA *(cu certitudine)* : Și așa va fi ! Veți vedea ! O să-l și ajungă !

C O R T I N A

www.cimec.ro

Ilustrația: MARCELA CORDESCU